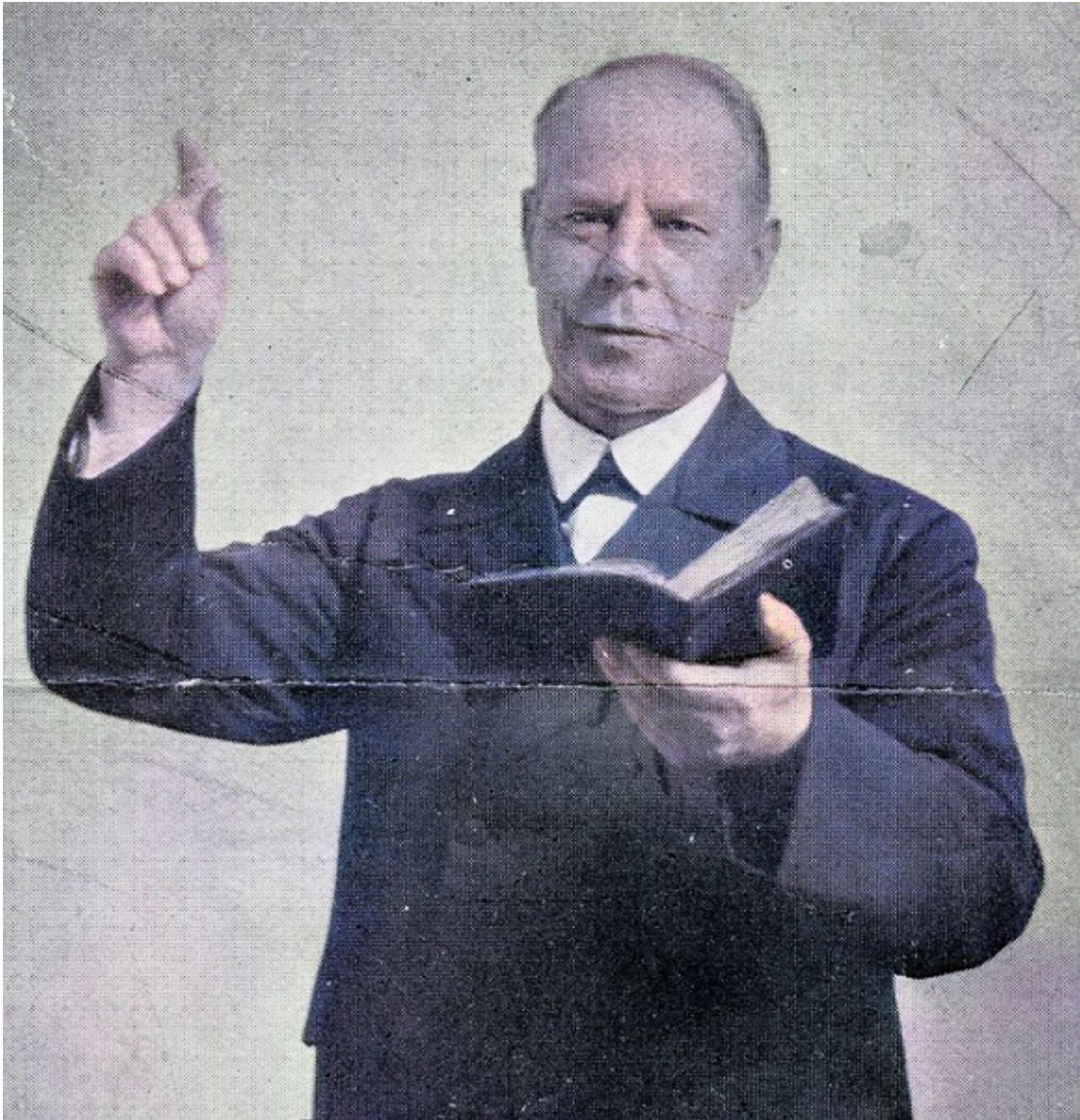

SMITH WIGGLESWORTH JA TEMA VÄE SALADUS

Albert Hibbert

**“Hüüdja hääl”
1993**

Sissejuhatus

Paljud inimesed on palunud mul kirjutada raamatu Smith Wigglesworthist, keda tundsin isiklikult, enamasti tema hilisematel aastatel.

Olla tuttav Wigglesworthiga tähendas mulle unustamatut kogemust. Need, kellel oli see eesõigus olla tema osaduses, said sellest midagi kustumatut oma ellu.

Temast on palju räägitud: ta elust, tema pühendumisest Jumalale ja neist imedest, mida ta korda saatis Püha Vaimu väes. On räägitud sellest, kuidas ta võitis olukordi, olles üle igast katsumusest ja proovist, mida ta kohtas oma elus ja kuidas ta tuli nendest välja palju tugevamana, kui ta nendesse läks, olles veelgi tulemuslikum Issanda töös. Palju on räägitud, kuidas ta jättis maise elu täies purjes, minnes ausse kustumatuna.

Minu eesmärk ei ole teha selles raamatus nimekirja imedest, mis tema teenimistöö läbi sündisid. Neid on liiga palju, et õigesti üles lugeda. Pigemini on mu igatsus analüüsida tema elu erinevaid aspekte, et avastada tema väe saladust Jumalaga koos käimisel, et võiksime õppida tema kogemustest seda, kuidas töötada edukamalt Jumalale neil viimseil päevil.

Apostlite aegadest peale on olnud õige vähe inimesi, kes on saatnud nii palju korda üleloomulikus sfääris kui Smith Wigglesworth. Esitades sellise julge väljakutse, tahan küsida: mida võtame ette selle ülisuure vastutusega, mis meil on? Aeg selleks tööks on nii lühike. Kokkuvõtete tegemise päev on nii ligi, kuid vahel näib, et oleme korda saatnud nii vähe.

Peame meeles pidama, et Jeesus kõneles meile tähendamissõnas:

need, kes on ustavad sel viimsel tunnil, saavad sama palga kui need, kes on tööd teinud terve pika päeva (Mt 20:1-16). Sellepärast paneme kõik, mis meil on, Issanda töösse, sellel viimsel tunnil.

1. SMITH WIGGLESWORTH INIMESENA

Mul on olnud eesõigus tunda Smith Wigglesworthi mitte ainult pealiskaudselt, vaid päris isiklikult. Mul oli temaga osadusaegu nii minu kui ka tema kodus. Ainult siis õpime inimest tõeliselt tundma ja hindama, kui tunneme teda tema koduses elus. Paljude töötajate juures me näeme suurt erinevust selles, kes nad on kantslis ja kes nad on kodus.

Inimesed, kes tundsid Smith Wigglesworthi ainult kantsli kaudu, ei saanud tema isikust tõelist pilti; nad ei võinud arvata, millise leebe meelega, Kristuse sarnane isik ta oli. Nad nägid harva või üldse mitte neid kaastundepisaraid, mida ta valas. Ta ei näidanud neid kellelegi peale nende, kes temaga lähedalt läbi käisid.

Oral Roberts on öelnud, et tema ja ta kaasevangelistid on ääretult aukartlikud Wigglesworthi vastu. Ta oli väljapaistev usuapostel, kes õpetas ja inspireeris paljusid. Ärkamine, mis puhkes tema teenimistööst läbi, levis selle rahvuse seas põhja ja lõunasse, idasse ja läände. Veel tänapäevalgi tunneme selle mõju.

Mitte keegi, kellel oli temaga isiklik osadus, ei olnud pärast seda enam sama inimene. See rikkus, mida ta kandis oma inimvaimus, oli kirjeldamatu. Seda võis kogeda ainult see inimene.

Wigglesworth suri 1947. aasta märtsis, oma kaheksakümne seitsmendal eluaastal, kuid tema ministri elab paljude inimeste kogemustes.

Kohtumine Wigglesworthiga

Kohtusin Wigglesworthiga esimest korda pärast seda, kui sain imeliselt terveks.

Väikese poisina käisime emaga korduvalt väikestel misjonikoosolekutel Wakefieldis West Yorkshire's Inglismaal. Läksime sinna ühel niiskel ja külmal veebruariõhtul aastal 1923. Mu mälestused sellest õhtust on väga selged. Mäletan isegi laulu, mida inimesed laulsid, kui emaga hoonesse sisenesime.

Mu ema, kes oli pühendunud episkopaal ja külastanud regulaarselt inglise kirikut, ei olnud siiski tundnud Päästjat Jeesust isiklikult. Sellel õhtul sai mu ema Teda isiklikult tundma. Kui jõudsime koju, rääkis ta perekonnale, et sai päästetud, kuid nad ei saanud sellest aru. Mu isa oli väga toore iseloomuga. Ta töötas kaevanduses nagu mu vanemad vennadki ja oli maakonna meister piljardis ning andunud hasartmängija. Siiski oli ta ka samal ajal kohalikus kirikus ametnik ja kellamees. Ka mu vennad olid seotud kirikuga, nad laulsid sealses kooris.

Isa hoiak ema tunnistuse peale oli vaenulik. Ta keelas emal koosolekute külastamise täielikult. Kuid vendade mõju tõttu isale me siiski võisime emaga jätkata seal käimist.

Ülestõusmispühade lähenedes ma haigestusin. Alguses ei paistnud haigus eriti tõsine olevat, kuid mõne aja pärast muutus see kahepoolseks kopsupõletikuks, mis tollel ajal tähendas hauda. Langesin sügavasse koomasse. Kui ajuspetsialist oli mind uurinud, ütles ta, et ma ei tule enam kunagi teadvusele ja arvas, et see on ka parem, kuna mu aju on nii tugevasti kahjustatud. Ja kui olekski mingi paranemise lootus, siis oleksin niikuinii kogu eluks nii mentaalselt kui füüsiliselt invaliidiks jäänud.

See väike misjon, kus emaga olime käinud, pidas ülestõusmispüha teenistust ühes meie lähikülas. Ülestõusmispühadeks olin olnud koomas juba ligi nädala. Arst ütles, et mu olukord oli järsult halvenenud ja tema arvates ei oleks ma seda päeva enam õhtusse elanud. Isa läks koosolekule ja palus ema nimel eestpalvet.

Pastor Richardson, kes oli Smith Wigglesworthi hea sõber, ja Charles Buckley, üks selle liikumise jutlustajaid, tulid meie koju. Kui nad saabusid, oli arst just lahkumas. Mr. Richardsoni pärimisele vastas ta, et mul pole võimalik elada üle ühe-kahe tunni. Kogu perekond kogunes mu voodi äärde. Kõik peale mu ema arvasid, et nüüd on lõpp käes. Kuigi olin lootusetult haige, tahtsid nad kõik mind veel näha, sest pere noorimana olin olnud kõigi lemmik.

Mr. Richardson ja Mr. Buckley tulid haigetuppa. Mr. Buckley pöördus perekonna poole:

"Jumal on mulle ilmutanud, et täna sünnib siin ime. Milline on teie reageering, kui Jumal tervendab selle poisi?"

Kõige vanem vend, kena noor mees, vastas:

"Kui Jumal tema tervendab, siis me kõik teenime Jumalat."

Mr. Buckley ütles selle peale: "Teadke, et te ei luba seda minule, vaid Jumalale."

Mu vend ütles: "Oleme sellest teadlikud."

"Nüüd me palvetame," kostis Mr. Buckley, "kuid tervenemine ei pruugi olla hetkeline, ning ärge pettuge, kui see nii juhtub. Aga usun, et Jumal annab meile ühe tõestusmärgi enne, kui lahkume."

Kui nad palusid, ei juhtunud midagi nähtavat. Hiljem läksid nad alla teed jooma, mida mu õde oli neile valmistanud, sest nad olid jätnud vahele lõunasöögi ja pidid kohe minema õhtusele koosolekule.

Vennad olid mulle enne pühi ostnud šokolaadist kana, mis oli seisnud öökäpil. Mäletan, et kui tulin välja koomast, hüüdsin esimesena: "Ema, kus mu šokolaadist kana on?"

Sain täielikult terveks. Kogu perekond järgnes Mr. Buckley ja Mr. Richardsoni koosolekule ja kõik nad said päästetud. Mu isa oli esimene. See ime oli nii veenev, et väga lühikese ajaga said mu 57 pereliiget ja lähisugulast päästetud.

Loomulikult ei suhtunud saatan sellesse ükskõikselt, vaid tahtis esimesel võimalusel hävitada Jumala töö. Veidi aja pärast algasid mul ägedad pimesoole valud. Kui arst seda uuris, ütles ta, et kui te tahate poisi elu säilitada, tuleb kohe opereerida.

Mu ema ütles: "Kui Jumal ei tervenda teda kahe tunni jooksul, siis annan oma nõusoleku operatsiooniks," mille peale arst ütles, et sellisel juhul ei saa ta anda mingit garantiid.

"Hästi," ütles ema. "Kui te ei garanteeri kahetunnist viivitust, siis võtan vastutuse tema elu eest täiesti enda peale." Arst ütles, et tuleb kahe tunni pärast tagasi. Kui ta tuli, olin ma sügavas unes ja jälle imekombel tervenenu.

Kuigi Mr. Wigglesworth elas meist ainult 30 kilomeetri kaugusel, ei olnud me teda veel kohanud. Aga me kohtusime varsti pärast neid sündmusi ja ta tahtis kohe teada kõike, mis minuga oli juhtunud. Ta rõõmustas selle üle, et Jumal oli teinud just niisama palju, nagu ta ise oleks olnus selles töös Jumala poolt kasutatud.

Ta oli alandlik inimene

Wigglesworth ei võtnud kunagi endale au ühegi ime eest, mis sündis tema läbi. Soovides ainult, et Kristus saaks esikohale kõiges, mõistis ta hukka kõik auavaldused. Kord oli Jumal talle

öelnud: "Wigglesworth, ma põletan sinust välja kogu Wigglesworthi, kuni ainult Kristus on sinus nähtav." Nii palju kui temast olenes, oli see tõde; ta ei tahtnud kunagi olla nähtav.

Ma ei unusta kunagi meie viimast osadust. Istusime tema kodus laua taga just nädal enne tema surma.

Ta vaatas mulle pisarsilmil otsa ja ütles: "Millal sa astud sellesse sfääri, kus sa veel ei ole viibinud ja hakkad edasi minema koos Jumalaga?" Ta jätkas: "Ma olen vana mees, kaheksakümmend seitse aastat vana. Loomulikult ei tunne ma end sellisena, kuid sa ei või vaielda oma sünnitunnistusega, sest see ütleb mulle, et olen kaheksakümmend seitse ja mul tuleb seda tunnistada, kas ma tunnen seda või mitte."

"Minu tänases postis on kutseid Austraaliasse, Indiasse, Tseilonisse ja üks Ameerikasse. Inimeste silmad on suunatud minule." Siis hakkas ta südantlõhestavalt nuuksuma. "Vaene Wigglesworth," nuttis ta. "Millisesse ebaõnnestumisse olen ma sattunud. Jumal ei anna kunagi oma au inimestele, vaid pigem kõrvaldab nad areenilt."

Mõtlesin endamisi: "Taevakene, kui see mees ütles, et tema on ebaõnnestumises, kus olen siis mina!"

Wigglesworthi surm

Kahe päeva pärast mu pastor Mr. Richardson lahkus, et olla koos Issandaga. Tema matusetalitus pidi toimuma täpselt nädal hiljem, kui olin olnud Wigglesworthiga koduosaduses.

Mind ja mu kolme venda paluti matusele kirstukandjateks. Me istusime kiriku eesosas küljepinkidel, mis olid viimase võimaluseni täidetud inimestega. Kui Mr. Wigglesworth sisenes, pöördusid

kõik silmad vaatama tema sirget rühti, kui ta sammus mööda vahekäiku ette.

Mu isa oli tulnud koos teiste sõnavõtjatega kõrvalruumi ning jälgis, kuidas Wigglesworth laskus mööda astmeid alla nende juurde nagu kuuekümnene, mitte kaheksakümne seitsme aastane. Tagaruumis vestles Wigglesworth isaga ja küsis mu õe tervise järele. Kui isa temaga rääkis, komistas Wigglesworth äkki ettepoole. Isa sirutas oma käe, et teda toetada ja lasi tal vaikselt põrandale langeda. Wigglesworth oli lahkunud.

James Salter, kes oli koosolekut juhatamas, tuli tagaruumist ja teatas rahvale: "Ma pean teile teatama, et mu äi Smith Wigglesworth suri just hetk tagasi." See oli 12. märts 1947.

Kogudus oli vapustatud. Ainult hetk tagasi olid nad näinud teda sisenemas tagaruumi. Tal ei olnud haiguse ega valu tundemärke: ta lihtsalt läks koju.

Arst, keda hästi tundsin, kutsuti kirikusse. Kui ta oli uurinud Wigglesworthi keha, ütles ta: "Milline suurepärase näidis inimesest! Ei ole mingit nähtavat surma põhjust. Nagu tööline oleks töölt tulnud, riputanud mantli varna ja heitnud puhkama."

Arvan, et ta kirjeldas seda hästi.

Seaduse järgi oleks arst pidanud tegema lahkamise, selgitades välja surma põhjuse, et saada matmisluba. Seda aga ei tehtud, kuigi see oli seadus. See on ainus kord, kus tean seda juhtunud olevat. Siis meenus mulle lause, mille Wigglesworth oli öelnud oma naisele: "Nuga ei saa puudutama seda ihu ei elus ega surmas."

Kui ta töötas Inglismaal Bradfordis torulukksepana, hakkas tal äkki pimesool valutama. Ta naine oli kutsunud arsti, kes ütles, et Wigglesworth vajab kohe operatsiooni. Kui Wigglesworth keeldus

operatsioonist, läks arst ära, tulles veidi aja pärast tagasi, sest ta oli hakanud muretsema. Kui proua Wigglesworth teatas talle, et abikaasa oli läinud tööle, vastas arst: "Noh, nad toovad sulle varsti laiba tagasi." Aga nad ei toonud, sest Jumal oli teda tervendanud.

Wigglesworthil oli meelevald otsustamiseks, et nuga ei puuduta tema ihu eluajal, kuid surm on ikka surm. Kuidas võis ta seda otsustada? Ma võin ainult järeldada, et ta prohveteeris seda usu läbi. Loomulikult sündis see just nii, nagu ta ütles.

Kui ta seda prohveteeris, pandi ta ka sellepärast palju proovile, sest selline prohvetearing peab olema kindlalt läbi katsutud. Pärast täisajaga Issanda teenistusse astumist kannatas ta kohutavalt neerukivide pärast. Samal ajal, kui ta enda aluspesu oli selle haiguse pärast pidevalt verega määrdunud, teenis ta teisi haigeid, kes said terveks. Ta ütles Issandale: "Sa võiksid ka mind terveks teha, sest ma ei kavatse minna operatsioonile." Ja ta ei läinud. Just õigel ajal sai ta terveks kõikidest neist kividest; mõnest väga imeväärselt.

Seistes koos teistega Wigglesworthi haua ääres, ütles mulle üks evangelist, kes töötas Kodumisjoni büroos: "Albert, mida me nüüd tegema hakkame?" Ta hääl oli täidetud paatosega, kõik tema lootused olid seotud selle usumehega.

"Ma lähen edasi," vastasin. "Kuidas on lood sinuga?"

Jumal ei taha, et me matkiksime Smith Wigglesworthi, sest ta oli ainus ja unikaalne. Jumal tahab, et oleksime meie ise ja mõistaksime, kes me võiksime olla Jumalas, sest paljudel juhtudel on suur vahe selles, kes oleme Jumalas ja kes tegelikult võiksime olla. Me võime olla oma töös sama tulemuslikud kui Smith Wigglesworth oli omas, kui ainult oleksime valmis maksma hinda.

Karm välimus - soe sisemus

Wigglesworth oli tundlik Jumala Vaimu liikumise suhtes. Kuid inimesena oli ta väliselt jämedakoeline. Mõni tema sõna ja tegu näis karm. Mäletan, et mu tädi läks tema juurde, kaevates oma kõhuhäda. Wigglesworth lõi teda rusikaga kõhtu. Tädi karjatas, kuid sai terveks. Ma ei ole tundnud kedagi, kes oleks sellisest väliselt toorest kohtlemisest jäänud haigemaks. Hoopis vastupidi, nad kõik on saanud terveks. Inimene, kes tegutseb sellisel viisil, peab hästi tundma Jumalat. Vastasel juhul võiks selline tegevus kutsuda esile katastroofi.

Mäletan, mida Wigglesworth kord vastas küsimuse peale, miks ta inimesi vahel lööb. Ta ütles: "Ma ei löö inimest, ma lõõn saatanat. Kui inimesed jäävad vahele, siis ma ei saa sinna midagi parata." Ta oli veendunud, et kõik haigused on pärit kuradist. Ta ütles sageli: "Ma ei või kuradiga leebelt käituda ega teda lohutada, sest talle meeldib lohutus."

Mitu teoloogi ei olnud temaga nõus paljudes asjades, kuid mittenõustumine ei toonud neile mingit nähtavat kinnitust nende teooriale tõenduseks, mida nad nägid Wigglesworthi ministris. Wigglesworth käitus kuradiga nagu reaalsusega ja sai tema üle meelevalla. Selline käitumine oli tema meelevalla väljendamine. Minu jaoks väljendus selline tegevus ütluses: Tulemus pühitseb abinõu.

Kuuleme nii palju usus tegutsemisest, kuid mida me selle all tegelikult mõtleme? Küsin seda sellepärast, et olen näinud inimesi siiralt püüdmas tegutseda selles, mida nad ise nimetavad usuks (mõnel juhul nad tegutsevad nii, nagu neile on õpetatud), kuid mille häbiväärsed tulemused kindlasti ei austa Jumalat.

Kui tahame tegutseda usus, nagu seda tegi Wigglesworth, siis

tuleb meil ka elada nii, nagu elas Wigglesworth. Püüe tegutseda usus, elamata elu, mis oleks sellega kooskõlas, on ainult nähtav upsakus. Olen näinud küllalt palju seda juhtumas. Wigglesworth rõhutas alati, et Jumala laps on väe positsioonis ja ta saab lüüa kuradit Jeesuse vere läbi, mis teeb teda õigeks. Ta oli end täiesti andnud pühaduse põhimõtte valdusse.

Wigglesworth oli oma teenistuses alati väga otsekohene. Ta ei vabandanud kunagi selle pärast, mida ütles. Ühel koosolekul, mida külastasin, juhtus nii. Üks naine, kes aeg-ajalt oli andnud sõnumeid keeltes, mida Wigglesworth oli tõlgitsenud, hakkas rääkima ka siis keeltes. Mõistes, et naine ei olnud seekord Vaimus, ütles Wigglesworth otse: "Naine, istu maha! See on puha lihast!"

Wigglesworth oli mees, kes armastas tõde. Ma mõtlen selle all rohkemat kui Sõna tõde või kirjutatud tõde. Mõtlen selle all tema isiklikku järjepidevust vaimulikes põhimõtetes. Kes on seotud olnud evangelismiga, see teab, et arvud, mida seal esitatakse pöördunutest ja tervenenustest, on sageli liialdatud. Wigglesworth ei liialdanud kunagi. Ta rääkis alati asjast nii, nagu see oli, ilma ilustamiseta.

Kõik, mida ta ütles, oli täis tõde. Kõik lubadused, mis ta andis, täitis ta kindlasti. Kui tal oli isegi väga väike kahtlus, et ei suuda seda täita, siis ta lubadust ei andnud.

Kes temaga kohtus, võis väga kergesti märgata, et Wigglesworth voolas Vaimus. Ülestõusmispühade ajal oli meil väga eriline aeg Prestonis Inglismaal. Sel ajal toimus meil suur koosolekutesari, mis oli tuntud üle terve maa. Kuigi Wigglesworth reisis palju, püüdis ta sellel ajal olla Prestonis, olles koosolekute juhataja. Kõik, kes koosolekutel kuulutasid, tunnistasid üksmeelselt vaba õhkkonda, mis seal oli, kuigi keegi neist ei teinud pingutusi haarata

koosoleku käiku enda kätte. Alati, kui Wigglesworth üles tõusis, kogesid kõik palju õnnistusi, sest ta ei otsinud võimalust, kuidas tõmmata tähelepanu endale või jutlustajale, vaid Kristusele.

Kristlikul kogudusel on liiga palju ebaõnnestumisi maailmale mõju avaldamises ja selle põhjuseks on olnud inimkesksed püüdlused. Smith Wigglesworth mõistis sellise hoiaku hukka avalikult ja oli ka ise sellisele kriitikale avatud. Ta oli igati päri kirjakohaga Kl 1:17-19: "Ja Tema ise (Jeesus) on enne kõiki ja kõik püsivad koos Tema sees. Ja Tema ihu - see on koguduse pea; Ta on algus ja esmasündinu surnutest, et Ta kõiges saaks esikohale. Sest Jumal arvas heaks lasta elada kõik täiuse Temas."

Wigglesworthi välise karmuse taga oli peidus ülisügav kaastunne. Kui ta sai tuhandeid kirju palvesoovidega, luges ta neid pisarates. Neil aegadel oli ta tundlik inimeste suhtes, keda oli laastanud patt, millesse ta ise suhtus vastikustundega. Teadlikkus patu laastavast mõjust oli üks tema võimsa teenistuse saladusi.

Sageli küsitakse, miks Jeesus nuttis Laatsaruse haual, kui Ta teadis ette, et Laatsaruse kõdunev ihu saab äratatud ülestõusmise ja elu sõnade läbi. Kui Jeesus teadis, et Laatsarus tõuseb üles, miks Ta siis nuttis? Vastus on lihtne: Ta oli teadlik patu laastavast toimest, sest Ta teadis, et ka need vaesed kõrvalseisjad olid patu kahjustava mõju ohvrid. Miks Jeesus ütles naisele, kes nuttis Kolgata teel: "Ärge nutke minu pärast, vaid enda ja oma laste pärast" (Lk 23:28)? Ta oli teadlik sellest, millist kahju patt oli tekitanud ja mida see oli tegemas. Smith Wigglesworth nuttis ka sageli, kui ta seisis inimeste vajaduste ees. Ta oli nagu Jeesuski teadlik patu laastavast mõjust.

Lihtne mees

Wigglesworth oleks võinud olla jõukas, kuid ta ei pidanud

midagi enda omaks. Ta pidas ennast koos kõige oma varaga Issanda omaks. Ta oleks võinud elada palees, kuid selle asemel pidas ta paremaks elada väikeses kivimajakeses Bradfordis Yorkshire'is Inglismaal. Tema kodus oli Jumala trooniruumi õhkkond. Seal võis kogeda Jumala lähedalolekut nii reaalselt. Pidasin seda alati suureks rõõmuks, kui võisin tema kodu külastada. See oli nagu taevasesse pühamusse või Jumala aupilve sisenemine.

Ta käis kuulutama üle kogu maailma oma ministri kaudu ja toetas materiaalselt ka teisi misjone. Ta jagas välja neid kingitusi, mida ta ise sai, Issanda tööle. Eriti toetas ta Kongo Evangelistlikku misjonit, mis oli väga lähedane tema südamele. Tema tütar Alice ja väimees James Salter töötasid misjonäridena sellel tööpõllul. Tegelikult Salter ja W. E. P. Burton olid selle misjoniorganisatsiooni kaasraajajad, milles on tänapäeval 4000 kogudust.

Wigglesworth oli väga praktiline inimene. Mäletan juhust, kui olin ühel külmal ja niiskel õhtul ta juurest lahkumas. Ta pani oma käed mu ümber mind õnnistades ja siis soovitas: "Pane oma mantli nõöbid hoolega kinni ja hoiu krae üleval. Hoolitse oma ihu eest, sest see ei kuulu sulle, vaid Issandale ja sul tuleb sellega ümberkäimise eest vastust anda."

Wigglesworth ei olnud nende inimeste poolt, kes ootasid, et Issand neid tervendaks pärast seda, kui nad olid oma ihuga halvasti ümber käinud. Tal ei olnud nende vastu erilist kaastunnet, kes olid haiged iseenese rumaluse pärast.

Ta mõistis, et inimese räpane välimus ei austa Issandat ja sellepärast riietus ta alati hästi. Sageli kritiseerisid inimesed teda sellepärast, kui oli materiaalsete raskuste aeg. Kui ta aga jättis oma torulukksepa töö, et minna täisajaga vaimulikule tööle, ütles ta Issandale: "Niipea, kui mu kingakontsad kuluvad ära või mu

püksitagumik vajab lappe, lähen tagasi torulukksepa töö juurde." Ta uskus, et kui inimene usaldab Jumalat, ei tule tal vajadust kellelki midagi paluda, sest Jumal täidab tema vajadused.

Wigglesworth tõestas ka seda; ta ei palunud kunagi kellelki midagi ja tal polnud vajadust minna tagasi oma torulukksepa töö juurde, kuigi tal oli perekond, keda ta ülal pidas. Ta ütles alati, et Jumal ei ole kitsi, vaid külluslik oma laste vajaduste täitmisel, tehes neid võimeliseks teenima ka teisi sellest küllusest. Seda ta ka tegi.

Püha mees

Wigglesworth uskus, et ükski kristlane ei pea olema valitsetud oma tujudest. Mõned inimesed on oma viha orjad. Ka ta ise langes kord tulise viha ohvriks. Ta korrigeeris seda nii, et eraldas ennast ja oli koos Jumalaga, kuni saavutas täieliku võidu oma tunnete üle. Temast sai täielikult vastupidine inimene, kui ta oli enne olnud. Selle asemel, et teatud olukordades käituda raevukalt, oli ta vaatamata olukorrale täiesti rahulik. Ta ei vihastunud kunagi. Ta jäi tasakaalukaks, vaadates näkku nii kriitikale kui ka tagakiusule, mida tal tuli kogeda.

Kuigi ta elas ajastul, kus ka kõige väiksem lõdvakslaskmine tõi teiste kristlaste suure hukkamõistu ja maailmalikuks pidamise, ei kritiseerinud ta kunagi mitte kedagi. Ta oli nõus John Wesley definitsiooniga maailmalikkusest, kui ta kirjutas oma ajakirjas: "Maailmalikkus on see, mis jahutab sinu armastust Jumala vastu."

Smith Wigglesworth oli püha, sest tema prioriteedid olid õiges järjekorras. Kord küsisin temalt, kas ta ka ajalehti loeb. Ta vastas: "Ei, kui mitte arvestada, et vahel viskan pilgu pealkirjadele." Küsisin talt, miks siis mitte. Kas ta ei usu nende lugemisse? Ta ütles, et see ei ole põhjus, vaid et tal ei ole lihtsalt nende

lugemiseks aega. "Pealegi," vastas ta, "miks peaksime raiskama aega, lugedes poolikut tõde, kui lugedes Jumala Sõna võime olla kindlad, et saame teada täieliku tõe?" Ta armastas öelda nii: "Jumala Sõna on alati eelistatum inimeste sõnadest."

Wigglesworth uskus, et Jumalale tuleb alistuda täielikult. "Sageli püüame taltsutada oma vana inimest, aga me ei suuda seda hästi. Kuid Jumal suudab, kui alistume täielikult temale," täheldas ta. Ta seadis oma eesmärgiks olla nagu Jeesus. Sellest tuli ka tema edu Issanda töös.

Jeesus andis meile ühe kindla reegli edu saavutamiseks. Ta ütles: "Järgige mind ja ma teen teid inimese püüdjateks" (Mt 4:19). Sõnad "järgige mind" tähendavad lihtsamalt öeldes "olge nagu mina". Sellepärast võis ka Wigglesworth teha seda, mida ta tegi.

Pange tähele, kui julgelt ütles apostel Paulus Korintose kogudusele: "Võtke mind eeskujuks, nagu mina võtan Kristuse" (1Kr 11:1). Skeptikud ütlesid selle peale: "Tarknina! Mida sa õige endast mõtled!" Samas aga ei suutnud ükski Pauluse kriitik saata korda seda, mida Paulus võis.

Smith Wigglesworthil ei olnud õiget haridust. Juba seitsmeaastaselt saadeti ta veskisse tööle. Töötades kaksteist kuni neliteist tundi päevas, ei olnud tal mingit võimalust selle töö kõrvalt koolis käia. Tal ei olnud mingit haridust kuni kahekümne kuuenda eluaastani, kui naine hakkas talle õpetama lugemist ja kirjutamist.

Kui nad alustasid oma abikaasaga Bowland Streeti Misjonit Bradfordis, siis oli ta naine seal jutlustaja. Wigglesworth tegi seal vaid lihtsamaid ajalikke töid. Kui ta sai aga täidetud Püha Vaimuga, toimus temas radikaalne muutus. Kui ta oli ühel õhtul jutlustanud, hüüdis ta naine: "See ei ole minu Smith!" Vana Smith

Wigglesworth oli kadunud. Sellest ajast oli temale elamine Kristus.

1. jaanuaril 1913 läks tema armastatud abikaasa Mary Jane, keda ta hellitades hüüdis Pollyks, kodust välja, et korraldada mõned kokkulepped jutlustamise asjus. Reisi ajal ta suri ootamatult ja ta keha toodi tagasi koju. Vend Wigglesworthi palve peale kanti ta elutu keha nende majja ja asetati voodisse. Kui mehed olid lahkunud, sulges Smith ukse. Jeesuse Kristuse nimel sõitles ta surma ja käskis sellel anda tagasi tema abikaasa, mille peale ta abikaasa silmad avas ja talle otsa jäi vaatama.

"Miks sa tegid seda, Smith?" küsis ta.

"Polly, ma vajan sind," ütles Wigglesworth.

"Smith, minu töö on lõpetatud. Jumal kutsub mind koju," vastas naine.

Nad vestlesid mõne aja ja Wigglesworth ütles seepeale: "Hea küll, ma lasen sul koju minna." Polly pani oma pea padjale ja läks, et olla oma Issandaga. Wigglesworth alistus sellisel juhul Issanda tahtele.

Smith Wigglesworthil oli põlev soov olla selline, nagu oli tema Päästja, keda ta nii armastas. Kord, kui ta jutlustas Matteuse 5:6 teksti põhjal, ütles ta: "Nälg ja janu õiguse järele tähendab seda, et midagi muud ei tõmba meid enam, kui olemine Issanda läheduses. Kui meie südames on isegi väike hukkamõistu maitse, ei ole me võimelised palvetama usupalvet. Puhtus on usu omamiseks oluliselt tähtis. Kui sa heidad oma terve elu ja südame Jumala plaani, igatsed olla püha ja puhas oma eluviisides, siis ja ainult siis teeb sind elu Vaimu käsk vabaks patu ja surma käsust."

Smith oli püha oma eluviisides, kuid ta ise kunagi ei öelnud endast midagi muud, kui et ta oli täiesti harilik inimene. Ta ütles alati, et kõik, mis tal oli ja kõik, mis ta oli, oli Jumalast.

Smith Wigglesworth ei uskunud üksnes jumalikku tervenemisse, vaid ka jumalikku tervena püsimisse ja demonstreeris seda, mida ta uskus. Tema kriitikud tõstsid esile probleemi: "Kui Wigglesworth usub jumalikku tervenemisse, miks ta siis ise kasutab lugemiseks prille?" Kui olla päris aus, siis ma ei tea seda. Prillid, mida ta kandis, olid vanamoelised, ilma sangadeta ja nad kinnitusid näpitsaga nina külge. Need prillid kukkusid ninalt väga kergesti ära. Et hoida oma vanamoelisi prille maha kukkumast, kinnitas ta nad paelaga oma kuue külge. Sageli nägin, kuidas ta asetask prillid ninale ja hakkas lugema, kuid kui prillid kukkusid tal eest, ei pannud ta neid enam uuesti ette, vaid luges ilma nendeta edasi.

Kaheksakümne ühe aastaselt olid tal suus täiuslikud hambad ilma ühegi lagunemise märgita. Üks hambaarst Šveitsis tahtis kontrollida, kas Wigglesworth pole valelik. Ta palus luba vaadata tema hambaid. Hiljem tunnistas arst, et ta ei ole kunagi näinud nii täiuslikku hammaste komplekti kui oli Wigglesworthil.

Inimesed ütlesid, et Wigglesworthi üks kõige nõrgemaid kohti oli tema keele grammatika. See oli ka tõsi, et ta õigekeelsus ei olnud just kõrgemast klassist, kuid tema võidmise pärast ei usu ma, et see oli suur takistus. Kui võidmine on kohal, siis ei ole teisi takistusi, sest see katab kinni paljud inimeste nõrkused.

Wigglesworth näitas, mida Jumal võib teha ühe inimesega, kes on talle täiesti alistunud. Harimatu inimene koos Jumala võidmisega suudab teha palju rohkem, kui haritud mees ilma selleta. Kui Jumala õnnistus on ükskõik mille peal, siis selle väärtus suureneb automaatselt. Matteuse 14. peatükis andis üks väike poisike kõik, mis tal oli - viis leiba ja kaks kala -, aga kui Jeesus võttis need ja õnnistas, siis 5000 meest ning naised ja lapsed said toidetud!

Smith andis kõik, mis tal oli, isegi oma vigase grammatika Issandale. Kord kirjutas ta kirja ühele üliõpilasele. Kui see kohtus hiljem Smithiga, ütles ta: "Kas tead, et sa kirjutasid sõna Püha Vaim oma kirjas seitset erinevat moodi?"

Wigglesworth vastas: "Kas said sellest aru?"

"Oh muidugi!"

"Tänu Jumalale, see on kõige tähtsam," vastas Smith.

Me võime olla tugevad keele grammatikas, kuid kuhu me sellega välja võime jõuda? Mida me hakkame peale oma teadmistega? Wigglesworth andis Jumalale kõik, mis tal oli, ja ainult igavik näitab tõeliselt, mida Jumal tema läbi korda saatis.

Sõna mees

Oli kaks asja, mis domineerisid Wigglesworthi elus ja teenistuses. Esiteks oli tal kustumatu janu Jumala Sõna järele ja teiseks usaldas ta Sõna üle kõigi teiste asjade. Mida Sõna ütles teatud asja kohta, see oli tema jaoks määrav. Ta oli valmis oma eluga riskima, et tõestada Jumala Sõna vankumatust, kui ta kord keeldus minemast pimesooleoperatsioonile.

Järgmised psalmisti ütlused sobivad täpselt kokku tema kogemusega:

Kuidas ma armastan sinu käsuõpetust! Iga päev mõtisklen ma selle üle...

Ma rõõmustan su ütlustest, nagu see, kes leiab palju saaki...

Ma vihkan valet ja see on mu meelest järele, ent sinu käsuõpetust ma armastan...

Sinu käsuõpetuse armastajail on suur rahu ja nad ei komista mitte.
Ps 119:97,162,163,165.

Need neli rida on Smith Wigglesworthi lühiiseloostus.

Wigglesworth ei olnud kunagi rohkem kui viisteist minutit ilma Jumala Sõna lugemata, olenemata sellest, kus ta oli või kelle seltskonnas ta parajasti viibis. Kui me sõime vahel koos, olid need ajad vaheldusrikkad ja täidetud Jumala Sõnaga. Wigglesworth alustas alati tervitusega või sissejuhatusega, kuid see ei olnud vaid formaalsus. Vahel laulis ta oma katkendliku häälega kiituslaulu. Pärast seda oli meil esimene aste lõunasöögist, kus ta luges ja palvetas. Siis sõime ja lõpuks luges ta ja palvetas jälle. Selline oli tema eluviis. See ei olnud üks monotoonne korrutamine.

Üks minu vendadest koges järgmise juhtumi läbi eriliselt, milline oli Wigglesworthi armastus Jumala Sõna vastu. Pärast seda, kui Wigglesworth oli olnud mõnda aega meie juures, viis vend ta edasi järgmisse kohta, kus ta pidi teenima. Nad olid sõitnud umbes kümme minutit, vesteldes erinevatest asjadest, kui Wigglesworth äkki hüüdis: "Stopp!" Kohe peatas mu vend auto, arvates, et midagi on juhtunud, kuid Wigglesworth kummardas oma pea ja palvetas: "Issand, anna andeks, et me oleme vestelnud kõigest peale sinu, sinu Sõna ja inimhingede päästmise. Palun anna meile andeks!" Siis ta pöördus minu venna poole ja ütles: "Sõida nüüd edasi!" Nende vestluse teema oli muutunud kogu edasiseks teekonnaks.

Kord küsis keegi temalt, kas ta teaks soovitada mõnda head raamatut jumalikust tervenemisest. Ta vastas: "Jah, on üks kõige parem raamat sellel teemal ja see on Jumala Sõna."

Kord üks mu vendadest, keda Wigglesworth oli käte pealepanemisega õnnistanud teenistusse, oli kutsutud palvetama ühe mehe eest, kes oli suuremas vähki. Kõikide eelduste kohaselt oli talle antud elamiseks vaid mõni nädal. Mu vend ütles mehele: "Ma ei palveta su eest nüüd, kuid ma tulen su juurde tagasi nädala pärast ja ma tahan, et sa vahepeal loeksid läbi kõik Uue

Testamendi imed."

Mu vend tuli tagasi nädala pärast, nagu ta oli lubanud, ja küsis mehelt, kas ta luges läbi Uue Testamendi imed. Mees vastas, et oli neid lugenud mitu korda. Kui mu vend oma käed ta peale pani, sai mees imeliselt terveks. Psalmist kirjutas: Sa oled ülendanud oma Sõna üle oma nime (Ps 138:2).

Smith Wigglesworth oli õppinud tundma Jumala Sõna väge. Ta ütles: "Sõna kaudu tunnen ma Jumalat. Ma ei õpi Jumalat tundma oma tunnete kaudu ega oma sentimentaalsuse kaudu. Tunnen Teda ainult Tema Sõna kaudu."

Ta ütles: "On ohtlik elada, olles valitsetud tunnetest. Me oleme päästetud mitte tunnete läbi, vaid Jumala Sõna kaudu. Meie päästmine ei kõigu nii nagu meie tunded seda teevad."

Paraku peab enamik kristlasi seda tõde veel tundma õppima, sest nad on väga mures tunnete kõikumise pärast. Paljud on tulnud minu juurde meeleheitlikus olukorras ja öelnud: "Ma tean, et peaksin olema päästetud, kuid ma ei tunne seda eriti. Ma ei tunne, et oleksin päästetud." Wigglesworth teadis, et me ei peaks muretsema tunnete pärast, vaid peame ennast toitma Jumala Sõnaga. Tunded muutuvad ja kõiguvad ka kristlasel, kuid Jumala Sõna ei kõigu. Sellepärast peab Sõna valitsema meie tunnete üle. Keegi on tabavalt öelnud: "Usk Sõnasse on juur, tunded on sellest lähtuvad viljad. Kui sa toidad juuri hoolega, ei tule sil viljade pärast muret tunda."

Mõni aeg tagasi toimus üks suurem koosolek ühes Inglismaa linnas. Seal saali fuajees oli välja pandud kõikisuguseid vaimulikke raamatuid müümiseks. Üks mu sõpru lähenes lauale, tahtes osta sealt Piiblit.

"Palun mulle üks Piibel," ütles ta.

Üks noor mees vastas talle seepeale: "Oh ei, me ei müü Piibleid. Me ei vaja neid, sest meil on Vaim."

Peaksime panema iga kogemuse küsimärgi alla, vaatamata selle suursugususele, kui sellel puudub Jumala Sõna alus. Wigglesworth mõistis avalikult hukka kõik kogemustele rajatud uskumised, kui sealt oli välja jäetud Jumala Sõna. Tema jaoks oli Sõna ülim autoriteet. On hea, et mõned inimesed ettenägelikult üles tähendasid selliste meeste õpetused ja elulood, nagu seda oli Smith Wigglesworth. Selle mehe läbi on tuhanded inimesed saanud õnnistatud.

Wigglesworth ütles sageli, et tema jaoks ei asenda miski Sõna. Üks põhjustest, miks ta suutis teenida sellisel viisil, nagu ta teenis, oli see, et Sõna elas temas ja tema elas Sõnas. Et see elas temas, oli ta võimeline edastama elu teistele.

Wigglesworth ütles Elu Sõna pimedatele silmadele ja need nägid. Ta ütles seda kurtidele kõrvadele ja need kuulsid, tummadele keeltele ja need rääkisid. Ta rääkis Sõna kuivanud jäsemetele ja need muutusid elavaiks, haigustest kurnatud ihudele ja need said täidetud tervisega. Ta rääkis Elu Sõna deemonitest vaevatutele ja surma teenijad pidid lahkuma. Ta rääkis Elu Sõna surnud ihudele ja need said jälle täidetud ülestõusmise eluga.

Wigglesworth ei püüdnudki ära seletada seda, kuidas tegelikult toimib Jumala Sõna vägi. Ta pidas kõikide teiste raamatute lugemist ajaraiskamiseks, sest seda aega kasutaks ta palju parema meelega Sõna lugemiseks.

Ta oli tõeliselt Sõna mees. Ta mõistis ka seda, et üks Püha Vaimu ametitest oli Sõna õpetamine. Loomulikult hoidus ta intellektuaalsest Sõna õpetamisest. Ta ütles sageli: "Mõnedele

inimestele meeldib Piiblit lugeda heebrea keeles, teistel kreeka keeles, kuid mulle meeldib seda lugeda Pühas Vaimus."

Kui Peetrusel ja Johannesel tuli seista religioosse kohtu ees ja anda vastust vigase inimese tervendamise eest, siis ütleb Piibel, et kui Suurkohus nägi, et nad olid õppimatud ja kirjaoskamatud mehed, panid nad seda imeks ja tundsid ära, et nad olid need, kes olid olnud koos Jeesusega (Ap 4:13). Nende Päästja oli jätnud neile ühe väga väljapaistva tundemärgi.

Just niisamuti oli ka see nähtav, kes oli Wigglesworthi õpetaja. Kui ta seletas kirja, siis ilma oskamata kreeka ja heebrea keelt tõi ta välja asju, mida üks või teine asi tähendas originaaltõlkes. See jättis targad piibliuurijad sügavasse hämmingusse. Enam kui üks neist ütles imestades: "Mis mees see küll on?"

Kui ta oli ilma võidmiseta, siis oli teda ebameeldiv kuulata. Kuid pean ka ütlema, et kas ta oli siis suurtel või väikestel koosolekutel, ei kohanud ma teda kunagi ilma võidmiseta kõnelemas.

Kuna ta ei olnud kunagi lugenud ühtki teoloogilist raamatut, ei olnud tal kunagi võitlusi oma meeles segaste teooriatega. Ta oli alati avatud Pühale Vaimule ja ilmutus, mida ta sai, oli võimas. Enne uinumist oli ta viimane tegevus see, et ta täitis oma meelega puhta Jumala Sõnaga ja sageli oli tal ärgates automaatselt mõttes midagi head Sõnast.

Ärgates avas ta kohe jälle Piibli ja luges seda. Ta ütles, et on väga tähtis lasta hommikul Jumala Sõna enne sisse, kui maailm selle vallutaks. On ütlus, mis võtaks kõige paremini kokku tema suhtumise Sõnasse: "Jumal ütles, mina usun seda ja see otsustab asja."

See oli tase, milles Smith Wigglesworth elas ja teenis. Ta ei

löönud kõikuma kuni lõpuni. Ta ei surnud nii, nagu me seda mõistame. Midagi temas ei kõnelnud surmast, ta lihtsalt läks taevasse.

Mees täis halastust ja kaastunnet

Wigglesworth armastas inimesi ja osutas suurt kaastunnet nende vastu, kes vajasisid abi. James Salter räägib ühest juhtumist, kui nad sõitsid koos Londonisse korraldama ministri ülesandeid. Nad olid istunud linnaliini bussi Londonis, et sõita oma sihtkohta. Bussis oli ainult kaks vaba istet. Üks neist oli taga, teine ees. Wigglesworth ütles Salterile: "Istu sina siia!", osutades vabale istmele taga. (Sisse- ja väljapääs Londoni bussides on taga.)

Wigglesworth ise läks ette, seisis püsti, võttis välja Uue Testamendi ja ütles: "Kuulake seda." Seepeale luges ta kirjakohta ja seletas seda väga lihtsalt. James Salter rääkis mulle hiljem: "See jättis inimestele väga sügava mulje. Paljud neist olid pisarais, kuna Wigglesworth ise kõndis mööda vahekäiku, pannes käsi inimestele peale ja palvetades nende eest. Kes veel peale tema oleks sõandanud midagi sellist avalikus linnatranspordis?"

Koos oma Jumalaga oli Smith Wigglesworth julge nagu lõvi.

Teises juhtumis istus ta Bradfordis rongile, et sõita Londonisse. Ta valis endale nurgaistme. Mõne aja pärast oli tema ümber veel viis sõitjat selles nurgas. Nagu oli tema komme, võttis ta välja Uue Testamendi ja hakkas lugema ning vaikselt palvetama. Ta ei öelnud ühtki sõna oma kaasreisijatele. Umbes kolmekümne miili kaugusel Londonist läks ta korra välja.

Kui ta jälle tagasi tuli, ütles mees, kes oli istunud ta kõrval: "Ma

ei tea, millest see tuli, kuid kui ma istusin teie kõrval, haaras mind äkki suur hirm, et suren. Millest see tuli?" Ka teised, kes olid tema juures istunud, olid seda tundnud. Wigglesworth seletas neile patutundmisest ja pääseteest, mille järel nad kõik kummardusid vaguni põrandale ja võtsid vastu Issanda.

Wigglesworth teenis selliselt mitu korda. Ta elas selliste võimaluste kasuks, nähes võimalust ja lootust igas inimeses saada päästetud. Ta teadis aega, millal inimestega rääkida ja millal olla vait ning oodata, et Püha Vaim teeks oma töö esmalt. Ta justkui kandis patutundmist endaga kaasas, kuid koos sellega omas ta ka kaastunnet, mida igäüks sõna otseses mõttes tunnetas. Selleks, et olla edukas hingedevoitja, mida Wigglesworth kindlasti ka oli, on tähtis omada mõlemaid omadusi endas.

Kord, kui ma olin tema kodus, rääkis mulle tema tütar Alice ühest oma isa märkimisväärsest kogemusest. Kui Wigglesworth ühel päeval luges oma posti, paistis, et üks väike sedelike liigutas teda südame põhjani. Seal oli kirjutatud ainult järgmised read: PALUN TULGE, MEIL ON RASKE PROBLEEM. Pisarais ulatas ta sedeli Alice'ile, kellele see ei öelnud küll midagi.

"Mis on, isa? Sa saad sadu kirju, kus palutakse abi. Mis on selles kirjas nii erilist?"

Ilma pikemalt seletamata kostis ta lühidalt: "Ma pean minema." Ta pani mantli selga, mütsi pähe ja ruttas aadressile, mis oli kirjas märgitud.

Ta jõudis suure majani, mis oli ehitatud tavalise Inglise standardi järgi, ja helistas uksekella. Ukse avas suursugune härra, kelle välimusest võis lugeda kurbust. Wigglesworth tutvustas ennast oma tavalisel viisil: "Minu nimi on Wigglesworth, sain teilt kirja." Mees kutsus ta sisse väljasirutatud käega.

Hiljem kõneles sellest Smith Wigglesworth nii: "Ta juhatas mind kättpidi üle ilusate vaipadega kaetud põranda, trepist üles, lausumata ise ainsatki sõna. Üleval avas ta mulle ukse, juhatas mind sisse ja sulges ukse mu selja taga." Mees ise jäi välja.

Wigglesworth nägi seal midagi, mis ei ununenud tal kunagi: kolm tugevat meest püüdsid hoida kinni väga armsat, umbes 17-aastast tüdrukut, kes oli täiesti alasti. Mehed ei suutnud teda kinni hoida, sest neiu oli saatanlikult märatsev.

Et tüdruku isa oli rikas mees, ei tahtnud ta lasta lukustada oma tütart vooderdatud tuppa ega panna teda hullumajja, vaid hoidis teda kodus. Isa palkas mehi teda kinni hoidma ja valvama, et tütar ei tapaks ennast.

Äkki muutus tüdruk teadlikuks Wigglesworthi kohalolekust ja lakkas märatsemast. Vaadates talle otsa, ütles tüdruk: "Ma tean, kes sa oled. Sa oled Wigglesworth, kõikvõimsa Jumala sulane." Milline tunnistus deemonite poolt jumalamehele!

Wigglesworth ütles: "Olge vait, Issanda Jeesuse Kristuse nimel!" Tüdruk taganes toa kõige kaugemasse nurka ja Wigglesworth järgnes talle. Vaadates Wigglesworthile otsa aukartuses, urises tüdruk: "Ta on meie oma!"

Wigglesworth ütles: "Ma ei ole tulnud siia teiega vaidlema, te sõgedad vaimud. Tulge temast välja ja ärge vaevake teda enam." Suure kisaga tulid kaksteist deemonit tüdrukust välja. Otsekohe muutus neiu teadlikuks oma alastiolekust ja põgenes ehmudes toast. Mehed tahtsid talle järgneda, kuid Wigglesworth kutsus nad tagasi ning seletas, mis oli juhtunud. Kümme minutit hiljem ta kuulis, kuidas magamistoa uks avanes ja jälle sulgus ning kerged sammud tulid alla mööda treppi. Minnes alla trepist, istus

Wigglesworth teelauda koos ema, isa ja ühe kõige armsama tüdrukuga, keda ta oma elus on näinud, kuid kes ainult viisteist minutit tagasi oli olnud raevutsev maniakk.

Pärast kojujõudmist ütles Wigglesworth oma tütrele: "Alice, kui sa teaksid, kui armas vaatepilt see oli. Kui imeline on Jeesus!"

Sageli küsivad inimesed minult, mida ma arvan olevat Smith Wigglesworthi väe saladuseks. Kindlasti oli seal mitu aspekti, kuid üks oli tema armastus ja kaastunne nende vastu, kes olid vajadustes. Mida ütleb Piibel Jeesuse kohta?

Aga kui ta rahvahulki nägi, oli tal hale meel nende pärast, sest nad olid piinatud ja vintsutatud, otsekui lambad, kellel ei ole karjast (Mt 9:36).

Ja tema juurde tuleb pidalitõbine, palub teda ja heidab ta ette põlvili ning ütleb talle: "Kui sa tahad, võid sa mind puhtaks teha!"

Ja Jeesusel hakkas temast hale meel; Ta sirutas käe, puudutas teda ja ütles talle: "Ma tahan, saa puhtaks!" (Mk 1:40-41).

Wigglesworth oli mees täis kaastunnet.

Palve mees

Wigglesworth oli liigutatud kaastundest patuste, haigete ja rõhutute vastu, sest ta veetis palju aega koos Issandaga ja muutus sellest rohkem Tema sarnaseks.

Kord küsis keegi temalt, kui pikki palveaegu ta võtab. Ta vastas: "Ma ei veeda tavaliselt palves kauem aega kui pool tundi korraga, kuid ma ei ole ka kunagi kauem kui pool tundi ilma palveta." Palve oli tema elu. See oli tema lemmiktegevus. See oli üks tema väe

saladusi.

Kui inimesed võtsid vastu tervenemist Wigglesworthi teenimistöõ kaudu, ei olnud see ainult selle tulemus, et Jumal vastas palvetele, sest sageli rääkis Wigglesworth inimestele hoopis Sõna palvetamise asemel.

Kord, kui Peetrus ja Johannes läksid templisse, oli nende ees mees, kes ei olnud eladeski kõndinud ja kes kerjas templi väravas almust. Mees lootis Peetruselt ja Johanneselt saada mingit rahalist toetust. Kuid selle asemel ütlesid nad: Vaata meie poole (Ap 3:4).

Nii mõnigi oleks öelnud selle peale: "Mis abi see on? Kes need poisid üldse on?" Kuid siis ütles Peetrus need märkimisväärsed sõnad:

"Hõbedat ja kulda mul ei ole, kuid seda, mida mul on, ma annan sulle: Jeesuse Kristuse, naatsaretlase nimel, tõuse üles ja kõnni".

Ja ta haaras kinni tema paremast käest ja aitas ta üles. Ja sedamaid said tema jalapõiad ja luupeksed tugevaks; ja ta kargas üles, seisis ja kõndis (Ap 3:6-8).

Pane eriti tähele sõnu: *seda, mida mul on, ma annan sulle* (s. 6). See on edasiandmise teenistus, mille tasemel teenis ka Smith Wigglesworth.

Kord ta jutustas mulle ühe imelise kogemuse, mis toimus siis, kui ta oli Inglismaa Koguduse (Church of England) abiõpetaja kodus. Ta istus koos abiõpetajaga õhtulauas ja nende jututeemaks oli see, et abiõpetajal puudusid mõlemad jalad.

Ühtäkki ütles Wigglesworth mehele (ta ütles sageli nii, kui ta teenis sel viisil): "Mine ja osta endale homme hommikul uued kingad."

Mees arvas, et Wigglesworth tegi nalja, kuid kui nad olid hiljem läinud oma magamistubadesse, ütles Jumal abiõpetajale: "Tee nii, nagu mu sulane on sulle öelnud." Milline tunnistus ühe inimese kohta!

Mees ei saanud öösel magada. Ta läks hommikul vara kesklinna ja ootas kingapoe ukse taga juba enne selle avamist. Lõpuks tuli kaupmees ja avas oma äri. Abiõpetaja sisenes.

Poemüüja tuli mehe juurde ja küsis: "Tere hommikust, härra, kuidas saan teile kasulik olla?"

Mees ütles: "Palun andke mulle üks paar kingi."

"Jah, härra, aga mis number ja millist värvi, palun?"

Mees kahtles. Kui müüja nägi tema olukorda, ütles ta: "Vabandage, härra, me ei saa teid aidata."

"Ei ole viga, noor mees. Palun andke mulle mustad kingad number 43."

Müüja läks tooma nõutud kingi. Mõni minut hiljem tuli ta ja ulatas need mehele. Mees asetas ühe oma jalakõndi kinga sisse ja otsekohe formeerus jalg ja jalalaba! Sama juhtus ka teise jalaga.

Ta jalutas kingapoeist välja mitte ainult uute kingadega, vaid ka uute jalgadega!

Wigglesworth ei olnud üllatunud. Ta oli oodanud seda tulemust. Ta ütles sageli nii: "Jumalal ei ole vahet, kas on tegemist murtud luude parandamisega või uute jalgade tekkimisega." Kuid asja tuum on selles, et Wigglesworth ei palvetanud selle mehe eest. Ta vaid ütles, mida tuleb teha ja kui see tegi nii, sündis ime.

Inimesed mõtlevad tavaliselt, et surnute äratamine on kõige suurem ime. Kuid Paulus ütles kuningas Agrippase poole pöördudes: "Mis? Kas teil peetakse uskumatuks asjaks, et Jumal

surnuid üles äratab?" (Ap 26:8). Ma tean neljateistkümme juhust, kus Wigglesworthi teenistuse läbi tõusid surnud üles. Vahel ta palvetas nende kohal, kuid teisel juhul ta lihtsalt rääkis Sõna. Järgnevalt toon ära kaks juhtumit, kus surnud said üles äratatud.

Wigglesworth läks kord ühte kodusse, kus vanemad leinasid oma viieaastase poisi kaotuse pärast. Neil päevil ei viidud inimese surnukeha matusemajja, nagu seda tehakse tänapäeval. Oli selline komme, et surnu viibis perekonna juures, et lähedased saaksid tulla ja anda talle oma viimast austusavaldust.

Wigglesworth seisis ja vaatas kirstus lamavat poissi, kui isa eemaldas katte tema näolt. Pisarsilmil vaatas ta seda, kuidas surm oli teinud laastavat tööd oma noore ohvri juures. Ta palus, et isa jätaks teda poisiga kahekesi tupp. Ta lukustas ukse enda järel ja võttis poisi elutu keha ning pani toa nurka seisma. Wigglesworth sõitles surma Jeesuse nimel ja käskis tal vabastada oma ohver. Juhtus hämmastav ime: laps ärkas ellu. Kui Wigglesworth tõstis keha kirstust välja, ei olnud tal vähimatki kahtlust, et poiss elustub.

Kord rääkis mulle üks minu ja Wigglesworthi väga lähedane sõber, kes oli Inglismaal ühe koguduse pastor, mehest, kes oli nende lähedal surnud. Wigglesworth kutsuti sinna. Kui ta palvetas mehe eest, ärkas see taas ellu, kuid kannatas ikka haiguse all, millesse ta oli surnud. Wigglesworth ütles sellele perekonnale, et kui nad ei paranda meelt ja ei sea asju perekonnas korda, sureb mees uuesti. Perekond parandas meelt ja kui Wigglesworth oli mehe eest palvetanud, tegi Issand ta terveks ja mees elas veel kolmkümmend aastat.

Wigglesworthil oli võime elada sisse inimese kannatusse. Sageli on see raske füüsiliselt tugevatel inimestel, kuid see ei olnud raske Wigglesworthil. Kuigi ta oli tugev füüsiliselt, suutis ta seda, sest ta oli tugev Jumalas. Wigglesworth selgitab oma tugevuse saladust

Jumalas järgmise lausega: "Ma ei mäleta aega, mil ma ei oleks igatsenud Jumala järele. Ma olen alati Teda otsinud. Olen põlvitades palunud siiralt nagu väike laps Tal end aidata."

Tase, mida Wigglesworth oli Jumalas saavutanud, ei sündinud üleöö. Ta kasvas sellesse aastatepikkuse ajaga, mis ei olnud tema jaoks lihtne. Tal ei seisnud vastas ainult kehalised katsumused, vaid ka tagakius nende poolt, kes ennast kristlasteks nimetavad.

Kuid vaatamata neile raskustele, mida Wigglesworthil tuli taluda (põhiliselt oli see tagakius Euroopa kontinendil), jäi ta alati motiveerituks oma armastusest inimeste vastu, teadlikkusest patu laastava mõju suhtes ja oma lõppematust igatsusest tunda Issandat.

Usumees

Järgmised juhtumid, mis leidsid aset tema usuelu varajastel aastatel, tõestavad tema suurt usku.

Teda paluti tulla palvetama noore naise eest, keda vaevasid kurjuse jõud. Kui ta läks sinna majja, viidi ta ruumi, kus asus naine. Kui Wigglesworth nägi naist, sai ta haaratud kaastundest. Mõned inimesed, kes seal olid, hoidsid naist jõuga oma voodis. Ka naise abikaasa oli seal ja hoidis süles beebit.

Kogu õhkkond oli laetud saatanliku väega. Silmanurgast märkas Smith veel üht naist, kes hiilis toast välja. Tema silmavaade oli hirmuäratav. "Teadsin, et olen silm silma vastu saatanliku väega," ütles ta hiljem.

Ta ütles: "Mu usk hakkas tõusma taevasse. Kui sa tahad midagi saada Jumalalt, pead sa paluma taevasse. See on koht, kust kõik tuleb. Kui sa elad maises sfääris ja loodad saada midagi Jumalalt, ei saa sa kunagi midagi."

"Nägin Jumala läheduses olles, et mu usk on piiratud. Siis tuli teine usk - usk, mis on Jumalalt ja ma tulin Tema lähedusest muudetud mehena. Jumal lisas minu usule usu, mis võis liigutada taevaid."

Selles usus võitis Wigglesworth täieliku vabanemise sellele noorele abielunaisele. Kui ta oli maganud neliteist tundi järjest, ärkas ta täiesti vabana, sest Wigglesworth oli liikunud loomulikust üleloomulikku sfääri. Kui tema ees oli mõni pakiline olukord, siis ei pidanud ta otsima Jumalat, sest ta juba tundis Teda.

Millist väge küll oma see mees oma Jumalaga! Sageli ta võitles uskumatusena ja jäi võitjaks. Kord vaidles temaga grupp noori mehi. Üks neist küsis: "Kuidas võib inimene omada suurt usku?" Wigglesworth vastas väga lihtsalt: "Esmalt orast, siis pead, siis täisnisu pea sees" (Mk 4:28). See oli kõik, mida ta ütles, kuid milline vastus see oli! See oli täidetud puhta Püha Vaimu teoloogiaga. Ta mõtles selle all, et usk on pidev progress, mis on suundumas täiuslikkusele. Usk kasvab, kui sa iga päevaga õpid rohkem tundma Jumalat.

Wigglesworth ei laskunud kunagi kellegagi teoloogilistesse vaidlustesse ega kirjatähelistesse tähenärimistesse. Ta ei teadnud midagi teoloogilisest zhargoonist, millega piibliuurijad on nii tuttavad. Kuid kindlasti tundis ta oma Jumalat, mis on palju tähtsam.

Armastuse mees

Wigglesworthi muutumatu armastus Issanda vastu kasvas iga päevaga. Tema jaoks oli Issand kõik, mis tähendas talle tõelist elu. Selle tulemusena suutis ta armastada oma kaasinimesi sama kirglikult, kui ta armastas Issandat.

Tema kirjeldus armastusest Issanda vastu oli sageli teiste jaoks vääriti mõistetud. Teatud aegadel, kui ta oli teenimas, kohtas Wigglesworth vastuseisu selliste vaatlejate poolt. Wigglesworth vaatas selle peale nagu mitte kriitikale, mis tuli tema vastu, vaid kui kriitikale, mis tuli Jumala töö vastu. Ta rõhutas, et iga rünnak Jumala töö vastu pärines kuradilt. James Salter jutustas mulle ühest sellisest juhtumist, kui ta oli teenimas koos Wigglesworthiga.

Sageli ütles Wigglesworth oma koosolekul: "Ma tahan, et inimene, kellel on siin kõige hullem haigus, tõuseks püsti."

"Omamata sellist usku, nagu oli mu äial, olin ma sageli hirmul," jutustas Salter.

Ühel korral, millest Salter jutustas, andis Wigglesworth sellise kutse kohe, kui ta oli tõusnud lavale. Kahe naise vahel esireas oli istumas keegi naine, kes oli väga haige. Need kaks naist olid teda peaaegu kandnud koosolekule ja toetasid teda, kui ta istus seal. Kui kõlas see väljakutse, püüdsid need kaks naist oma kaaslast jalule tõsta.

Wigglesworth ütles: "Tooge ta siia!"
Läbi raskuste läks neil korda ta lavale upitada.

Selle asemel, et tema eest palvetada, nagu kõik seda ootasid, ütles Wigglesworth oma laia Yorkshire'i dialektiga neile kahele naisele: "Minge temast eemale ja laske tal endal seista." Kui naised tegid nii, nagu ta käskis, kukkus nende kaaslane põrandale kokku.

Wigglesworth ei olnud sellest liigutatud. "Tõstke ta püsti!" käsutas ta naisi.

Nad tegid nii, nagu ta oli öelnud ja jälle käskis Wigglesworth, et

nad laseksid haigel seista ise oma jalgadel. Nad tegid seda vastumeelselt ja veel kord kukkus see vaene naine kokku.

"Tõstke ta püsti," ütles Wigglesworth. Veel kord tegid nad nii, nagu ta käskis.

Selleks ajaks olid mõned inimesed kogudusest muutunud tigidaks, kuid Wigglesworth ei pööranud neile mingit tähelepanu.

"Laske ta lahti," ütles ta naistele, kuid seekord nad enam ei lasknud.

"Sa tundetu elajas!" hüüdis üks mees saalist. Wigglesworth vaatas talle otse näkku ja ütles: "Sina, mees, vaata, kuidas sa oma tööga hakkama saad, mina tunnen oma tööd hästi!"

Pöördudes kahe naise poole, kordas ta käsku: "Laske ta lahti ja las ta seisab ise. Tehke nii, nagu ma ütlen!"

Nad tegid seda värinaga, kuid seekord naine ei kukkunud kokku, vaid jäi seisma oma jalgadele. Tema selja taga platvormil lebas suur vähk, mis oli naise küljest lahti tulnud.

"Ma usun, et Wigglesworth tõestas end piisavalt," jutustas mulle Salter.

Sellistes olukordades oli Wigglesworthil eksimatult õigus. Ta tundis oma Jumalat küllalt hästi. Ei olnud kahtlustki selles, et Jumal oleks teda võinud lasta läbi kukkuda. Kui ta ütles sellele mehele: "Ma tunnen oma tööd hästi," oli ta hetkel otseühenduses trooniruumiga. Ma tundsin Wigglesworthi küllalt hästi ja olen täiesti kindel, et ta ei olnud pahane mehele, kes oli selle süüdistuse talle näkku paisanud. Ta oli vihane kuradi peale! Wigglesworth haletses seda meest. Samuti ma tean, et ta ei lasknud paista ka

kõige väiksemat üleolekut, kui Jumal pööras olukorra tema kasuks ja selle mehe kahjuks.

Wigglesworth armastas inimesi, kuid kui rünnati Jumala tööd, kaitses ta seda kirglikult, ükskõik, kus see rünnak siis ka tuli.

Mees täis julgust ja rahu

Ainus viha, mida Smith Wigglesworth kunagi ilmutas, oli kuradi vastu. Ta koges oma eluajal mitu korda Jumala külaskäike. Ta tunnistas, et ainult ei tunnetanud Jumala ligiolu, vaid ka nägi teda elavana. Samuti koges ta ka kuradi külaskäike, kuid ta ei kartnud kuradit.

Kord ärkas Wigglesworth öösel, tundes saatanlikku lähedalolu. Vaadates toa teise seina, nägi ta seal seismas saatanat ennast. Wigglesworth ütles saatanale: "Oh, see oled ainult sina." Pöörates teise külje, uinus ta uuesti.

See ei olnud kujutluse vili, nagu mõned võiksid arvata. Wigglesworth ei püüdnud kunagi olla dramaatiline; ta oli selleks liiga realistlik. Ta ei liialdanud kunagi ega pööranud oma tunnistust enda kasuks. Kõik teated, mida ta andis, olid alati tõde, sest ta armastas Teda, kes on tõde. Ta ei teinud kunagi ega öelnud midagi, mis oleks kurvastanud Issandat.

Mõned võivad mõelda, et Wigglesworthi elu oli üks pidev kurnatus, kuid see ei olnud nii. Tegelikult on vähesed inimesed elanud nii vabalt, kui tema. Lõdvestus oli tema jaoks see, kui ta oli Issanda lähedalolus. Ta oli nii vaba, et oli valmis igaks võimaluseks, mis tal ette tuli. Ta oli õppinud saladust, mis on kirjutatud Jesaja 26:3: Sa hoiad seda täielikus rahu, kelle meel on suunatud sinule, sest ta loodab sinu peale.

Sõnad *täielikus rahu* tähendavad heebrea keeles täpsemalt "rahu rahu". Teiste sõnadega, *täielik rahu* on "topeltrahu" või "topeltportsjon rahu".

Wigglesworth seisis igas olukorras täieliku rahuga.

2. SMITH WIGGLESWORTH - TEMA VAIM

Kui teeme vahel kokkuvõtteid sellest, kus me oleme Kristuses ja vaatame seda selle nurga alt, kus me võiksime olla Kristuses, kutsub see sageli esile masenduse ja alaväärsustunde. See on vaid laastava mõjuga efekt, mis ei aita meid ega meie kaaslasi, samuti ei austa meie läbi Jumalat. Iseenesest võime olla tühised, kuid Jumalas oleme vägevad. Wigglesworth teadis seda tõsiasja nii hästi, et see oli tegur, mis viis teda ette paljudest teistest, kellel ometi olid palju suuremad loomulikud võimed ja anded.

Oleks huvitav teada, kui palju on neid evangeeliumi kuulutajaid, keda on inspireerinud Smith Wigglesworth. Eriti suur arv oli neid Ameerika Ühendriikides. Läbi aastate olen kohanud lugematuid britte, kes on tunnistanud inspiratsiooni, mida nad on saanud selle väljapaistva jumalamehe kaudu.

Praegusel tunnil on suur nõudmine meeste ja naiste järele, kes võiksid tõusta - meeste ja naiste järele, kes on õppinud tõelise usu saladust ja kes tunnevad Issandat nii nagu Wigglesworth Teda tundis ja kes tahavad end pühendada teenimistöole jäägitult, nagu seda tegi Wigglesworth.

Nagu oleme näinud, oli Wigglesworthi pühendumine kindel. Ta prooviti läbi nii füüsiliselt kui ka vaimulikult pika ja viljaka karjääri jooksul. Kuigi ta läks läbi

paljustki, pani see kõik temasse veelgi suurema otsuse saada selliseks, nagu on Jeesus.

Kuigi grupid, kes kuulutavad elutut valeõpetust, suudavad endale teed rajada inimühiskonda oma väärpühendumise kaudu, kui palju enam suudab siis seda Jumala laps, kes liigub Püha Vaimu väes. See peaks kutsuma esile kristlastes tõelise südamete läbiuurimise.

Rooma 12:1,2 me näeme printsiipi, mille alusel Smith Wigglesworth elas:

Ma palun teid nüüd siis vennad Jumala suure ja südamliku halastuse tõttu andma oma ihud elavaks ohvriks, mis on Jumalale vastuvõetav. See olgu teie mõistlik jumalateenistus.

Ja ärge saage selle maailma sarnaseks, vaid muutuge uueks oma meele uuendamise teel, et te uuriksite, mis on Jumala hea ja meelepärane ja täieline tahtmine.

Tasakaalukuse vaim

Kõik need aastad, mil ma tundsin Wigglesworthi, oli ta ikka seesama. Tema jaoks olid tujud minevikumuusika. Need kuulusid "vanale Wigglesworthile".

Wigglesworth oli õppinud sedasama saladust, mida apostel Johanneski, kui ta oli Patmose saarel ära lõigatud teiste osadusest, mida ta nii väga hindas. Me leiame selle saladuse Ilmutuse 1:10. Johannes kirjutab: "Ma olin vaimus Issanda päeval." Selles südamehoiakus sai Johannes ilmutuse ülestõusnud ja austatud Kristusest.

Selle tulemus oli selline, et Johannes õppis, kui tühised on maised olukorrad, kui neid võrrelda taevase varustusega. Kui keegi on seda õppinud, ei tee teda rahutuks enam ükski olukord maa peal.

Usun, et Wigglesworth oli õppinud nägema maiseid olukordi taevase pilguga. Kas olukorraks oli surm, deemonlik sidumine või midagi hullemat, võttis Wigglesworth selle alati vastu kindlusega, mis on omane neile, kes tunnevad Jumalat hästi ja kes elavad Püha Vaimu sfääris. Wigglesworth käis võidus, sest ta elas Vaimus.

Keegi ütles tabavalt Wigglesworthi kohta, et ta oli õppinud andma Jumalale ülistuse, mis kuulus Jumalale, ja inimestele oma teenimise, mida nad parajasti vajasisid. See ütlus võtab kokku Wigglesworthi inimvaimu omadused.

Eristamise vaim

Kogu Wigglesworthi teenistust vaadates on ilmne, et ta tundis Püha Vaimu meelt.

Noore mehena arvasin, et Jumala tahtmine minu jaoks on minna Aafrikasse misjonäriks. See asi sai kinnitust paljude juhtumite läbi. Kord, kui Wigglesworth oli meie kodus ja istus mu vastas, ütles ta mulle: "Sa ei lähe Aafrikasse misjonäriks, see ei ole Jumala tahe sinu jaoks."

"Aga iga olukord viitab sellele. Uks on avatud."

"See võib olla nii," vastas ta. "Kuid see uks sulgub. Pane tähele mu sõnu."

Ootasin. Mõne nädala jooksul sulgus see uks ja sulgus nii tugevasti, et iga võimalus seda taas avada oli välistatud. Wigglesworthi sõnad täitusid, sest ta tundis Jumala meelt.

Sageli öeldakse, et üks inimene ei tea Jumala tahet teise inimese suhtes. Kuid sellel reeglil on erandeid ja see oli üks neist. Isegi kui olukorrad näisid olevat täiesti kindlad, et Jumal tahab mind Aafrikasse saata, teadis Wigglesworth, et ma ei pea minema ja see

tõestus olevat Jumala tahe.

Kõik võisid ka näha seda, et Wigglesworth eristas vääramatu täpsusega inimeste probleemide põhjusi. Ühel koosolekul teenis Wigglesworth kaht inimest, kes paistsid kõigile peale Wigglesworthi olevat ühe ja sama probleemiga: nad olid kurtummad.

Wigglesworth pani oma sõrmed esimese inimese kõrvadesse ja ütles: "Avanege Jeesuse nimel!" Seejärel pani ta oma käed tema huultele ja ütles: "Keel, mine lahti Jeesuse nimel!" ja inimene sai terveks.

Kuid teise inimesega tegeles ta hoopis teisel viisil. Ta vaatas talle otse silmadesse ja ütles: "Sina kurt ja tumm vaim, tule välja Issanda Jeesuse Kristuse nimel!" Ka see inimene sai imeliselt vabaks.

Hiljem selgitas Wigglesworth: "Sa ei pane käsi kuradile peale. Sul pole midagi, mida talle eraldada. Sa pead teda sõitlema ja käskima minna. Aga et seda teha, pead sa olema õiges vahekorras Jumalaga."

Vaimulik nälg ja janu Jumala järele

Mõned võivad siinkohal mõelda, et kuidas Wigglesworth sai jääda Jumalaga pidevalt õigesse vahekorda. Seda selgitades laske mul jagada, kuidas Wigglesworth sai päästetud.

Kui Wigglesworth oli kaheksa aastane, külastas ta koos vanaemaga väikest metodisti kirikut. Ta mäletas, kuidas nad kogunesid ümber vana ahju, mis oli nende kiriku keskel ja laulsid

vanaaja metodistidele tüüpilisi laule:

*Oo see Tall, see verine Tall,
see Tall seal Kolgata mäel;
See Tall, kes oli tapetud, elab nüüd taas
ja palub ka mu eest.*

Nad tantsisid ümber vana ahju, näod põlemas Jumala aust. See oli aeg, kus väike Wigglesworth sai teadlikuks Jumala ligiolust. Seal ta mõistis, et Jeesus on tema Päästja ja ta sündis seal uuesti.

Sellest hetkest ei kahelnud Wigglesworth enam kunagi selles, kas ta on päästetud või mitte. Tema jaoks oli see kogemus nii positiivne, sest ta hakkas juba noorelt mitte tegema midagi poolikult. Kui ta ei saanud end millessegi pühendada täielikult, ei võtnud ta seda kunagi ette. See iseloomujoon säilis temas kuni elu lõpuni. Tema jaoks ei olnud päästmine mingisugune segu. See oli puhas - segamata maailmalike lisanditega. Selle iseloomuomaduse pärast keeldus ta rahuldumast vähemaga kui kõik päästmise õnnistused, mis inimestele kuuluvad.

Selle tulemusena oli tal kustutamatu janu Jumala järele. Mida rohkem ta sai Jumalast, seda enam ta tahtis. Sõnad ühel kaardil, mille keegi mulle kord saatis, iseloomustavad hästi Wigglesworthi mõtteviisi sellel teemal:

Täidetud endaga = tühi Jumalast.

Vähem ennast = rohkem Jumalat.

Täidetud Jumalaga = tühi endast.

Omades janu saada kõike Jumalast, ootas Wigglesworth Jumala ees, kuni ta sai muudetud ja tühjendatud endast. Ta oli kindel, et Jumala plaan oma rahva jaoks on, et nad omaksid väge. Idee nõrgast ja elutust kristlasest ei näinud tema jaoks olevat õige: ta ei suutnud seda endale ette

kujutada. Ta uskus vaimulikku kasvamisest. Ta ei arutanud selle üle, kus keegi parajasti oli, vaid seadis endale eesmärgi olla hinnale vaatamata nagu Kristus, kelle suunas ta läks.

Wigglesworth ei võtnud vastu ideed teha Issanda tööd ilma sellekohase väeta. Kui ta parajasti otsis Issandat sellepärast, kuulis ta Püha Vaimu väljavalamisest Kõigi Pühade Koguduses (koguduse nimi) Sunderlandis.

Ta otsustas sinna minna, eriti pärast seda, kui kuulis, et inimesed saavad seal ristitud Püha Vaimuga nagu nelipühapäeval. Ta arvas, et ta on juba ristitud Püha Vaimuga, sest oli kuulnud enne sellist õpetust, kuid ta ei saanud aru, kuhu need keeled veel pidid ära mahtuma. Kui ta jõudis kogudusse Sunderlandis, ütles ta neile, et tahab kuulda keeli.

Sealsed inimesed ütlesid talle: "Sa vajad Püha Vaimuga ristimist." Kuid tema vastas neile: "Ma olen juba Püha Vaimuga ristitud."

Ta jutustas mulle hiljem: "Ma nägin, et need inimesed olid innukad Jumala inimesed, kuid ma vaidlesin nendega tublisti keelte teema üle."

Ta mõtted olid suunatud rohkem praktilistele asjadele. Ta ütles neile, kelle juures ta ööbis, et peab minema koju oma töö ja perekonna juurde. Enne, kui ta läks, ütles ta ühe jutlustaja naisele: "Ma pean nüüd minema koju, aga ma ei ole veel saanud keeli." - "Need pole keeled, mida sa vajad, vaid Püha Vaimuga ristimine." - "Mul on juba Püha Vaimuga ristimine," vastas ta.

Wigglesworth võttis Püha Vaimuga ristimist ja keeltega rääkimist kui kahte erinevat kogemust, kuid siiski oma janus Jumala järele ütles ta: "Ma tahaksin, et sa paned oma käed mu

peale."

Jumal nägi Smithi janunevat hinge ja nagu Tema Sõna ütleb: "Ta täitis nälgiva hinge heaga" (Ps 107:9). Wigglesworth ütles hiljem: "Tuli langes ja puhastas mind. Ma nägin nägemuse Jeesusest. Nägin seda väärtusetut osa, mis lahutati väärtuslikust. Nägin tühja hauda. Rääkisin teistes keeltes. Teadsin kindlasti, et sel hetkel sain ma ristitud Püha Vaimuga."

Kui ta jutustas sellest kogemusest, siis lisas: "Kui me mõistaksime õnnistust, mis tuleb Jumala Kolmainu kolmanda isikuga täitumisest, paneksime kõrvale kõik, et saada täidetud Tema täiusega."

Pühaduse vaim

Wigglesworth uskus, et Püha Vaimu templitena peaksime olema puhtad ja et me ei peaks lubama kunagi midagi, mis määriks meie ihu templeid seestpoolt. Paulus ütles korintlastele selle asja kohta:

Või teie ei tea, et teie ihu on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt ja et te ei ole iseeneste omad? Sest te olete kalli hinnaga ostetud. Austage siis Jumalat oma ihus! (1Kr 6:19,20).

Wigglesworthile oli see aukartust äratav kogemus, et tema ihu võis olla Püha Vaimu tempel. Ta toitis oma vaimulikku inimest selle läbi, et oli ühenduses Jumalaga ja elas koos Jumalaga. "Kui Jumala laps lakkab janunemast pühaduse ja puhtuse järele," oli Wigglesworth kindel, "tuleb saatan sisse." Kord ütles ta nii: "Niipea, kui ma tunnetan esimest Jumala Vaimu tuule puhangut, nii jätan kohe kõik, et olla Tema läheduses ja kuulda, mis Tal on mulle öelda." Ta oli väga tundlik Jumala Püha Vaimu liikumistele.

Üsna sageli kuulen inimesi ütlemas: "Jumal ütles mulle ..."
Teades, kuidas need inimesed ise elavad, olen kartuses. Kui Wigglesworth seda ütles, siis olin julge selles, sest ta ütles seda üsna harva. Tal ei olnud seda vaja teha. Kõik, mida ta ütles, oli ta saanu Jumalalt. Kõik, mida ta ütles ja tegi, oli lähtunud Jumala Vaimu liikumisest.

Oma palveelus palvetas ta sageli Vaimus. Ta tegi seda, sest tema palves oli asju, mis olid liiga sügavad, et seda mõistusega mõista ja liiga põhjalikud, et neid sõnades väljendada. Seda võis väljendada ainult meie vaimu kaudu. Kui Wigglesworth andis keeltes sõnumi, tõlgitses ta seda väga sageli. Kuulsin teda tihti seda tegemas. Ning alati oli see unustamatu kogemus ja tõlgitsused olid iga kord absoluutselt täpsed.

Läbi aastate on keelte tõlgitsuse üle olnud palju vaidlusi, kuid see on piibellik: "Sellepärast, kes räägib keeltega, palugu Jumalat, et ta ka võiks tõlgitseda" (1Kr 14:13). Ma ei näe selles asjas mingit vaidlusküsimust.

Kui ma kuulsin Wigglesworthi enda keeltetõlgitsusi, olin ma kindel selles, et see on tulnud otse Jumala südamest. Üks kinnitus selleks oli, et ta keel muutus.

Kuna Wigglesworth oli mees ilma hariduseta, siis tema grammatika oli väga vaene. Kui ta aga hakkas tõlgitsema oma sõnumit, siis oli tema inglise keel kõige kõrgetasemelisem. Kahtlemata oli see ime. Vaimus palvetamise kaudu õppis Wigglesworth puudutama sfääri, mis ulatus kaugele üle tema enda loomulike võimete.

Seda, mida Paulus kirjutas 1Kr 14:14,15, koges Wigglesworth praktiliselt.

Sest kui ma keeltes palvetan, palvetab mu vaim, aga mu mõistus on viljatu.

Mida siis nüüd teha? Ma tahan palvetada vaimus ja tahan palvetada mõistusega; tahan laulda vaimus ja tahan laulda mõistusega.

Sa võisid alati näha muutust Wigglesworthi juures, kui ta palvetas. Jätkates keeltes palvetamist, liikus ta edasi vaimus teise sfääri. Sageli palvetas ta keeltes, kui tal oli mõni meeleheitlik vajadus. Selle aluseks on Rooma 8:26,27, mis ütleb:

Samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrustele, sest me ei tea seda, mida paluda nii nagu peaks: sest Vaim ise teeb meie eest palveid sõnades väljendamatute ohkamistega.

Ja südamete tundja teab, mis Vaimul on mõttes, sest ta teeb eestpalvet pühade eest Jumala täieliku tahtmise kohaselt.

Kristlik kogudus peaks õppima seda saladust, mida tundis Smith Wigglesworth ja milles ta käis, see on Vaimus palvetamine.

Alanduse vaim

Wigglesworth tundis uhkuse ohtlikkust. Ta ei lasknud kunagi sellel asendada tema püha osadust Jumalaga. Selleks võttis ta leivamurdmist iga päev, hoides Kolgatal tehtud tööd alati oma silmade ees kui ravimit uhkusele. *Nii sageli, kui te seda leiba murrate ja sellest karikast joote, te kuulutate Issanda surma, kuni Ta tuleb* (1Kr 11:26). Sageli, kui ta oli kahekesi koos Issandaga, võttis ta veini ja karika, kui murtud ihu ja valatud vere sümbolid.

Oleks huvitav teada, kui paljud kristlased võtavad leiva ja karika, mõistmata selle teo tõsidust. Paljud võtavad seda harjumusest, paljud paljast traditsioonist. Leivamurdmisest osavõtmine on nii tõsine tegu, et see võib tähendada kas õnnistust või

kohtumõistmist, sõltuvalt hoiakust, kuidas seda võetakse.

Wigglesworth võttis sellest osa äärmise siirusega, olles teadlik sellest täielikult. Selle tulemusena elas ta murdumatus osaduses oma Issandaga. Sellepärast oli ta alati valmis teisi teenima; see ei olnud talle kunagi ootamatu. Ta ütles sageli: "Kui sa pead peatuma enda valmistamiseks võimaluse avanedes, siis sa võid olla juba hiljaks jäänud. Võimalus läheb käest ja ei tule enam kunagi tagasi."

Sellise hoiakuga ei olnud Wigglesworth kunagi hiljaksjääja üheski olukorras. Toon järgnevalt ühe näite.

Koguduse pastor, kus Wigglesworth parajasti teenis, palus, et ta tuleks kaasa ühte tema haiget koguduse liiget vaatama. Wigglesworth oli nõus. Majja jõudes oli Wigglesworthile selge, et see naine on kahepalgeline.

Kaks jutlustajat viidi tuppa, kus naine lamas haigena voodis. Tema öökapil lebasid rohupudelid.

Pastor ütles: "Tulime sinu eest palvetama." Kuid Wigglesworth teatas: "Mina mitte. Sa naudid oma haigust. Tegelikult sa ei taha palvet." Nende sõnadega marssis Wigglesworth toast välja autosse, et oodata pastorit.

Kui pastor oli mõne aja lohutanud naist, tuli ta väga mureliku näoga Wigglesworthi juurde autosse. Ta ütles: "Sa oled teinud kogudusele suure karuteene. See armas õde toetab meid suurte rahadega."

Wigglesworth ütles: "Soo, soo, ah selles on siis asi!"

"Ma ei looda, et ta enam kunagi meie koosolekutele tuleb," kurtis

pastor.

"Oh, ta on õige pea tagasi," tuli Wigglesworthilt rahulik vastus.

Nad läksid pastori majja teeajaks ja pärast seda koosolekule. Naine, kes oli olnud voodihaige, astus sisse kiriku uksest. Ta tuli ette, et tema eest palutaks. Wigglesworth küsis: "Oled sa nüüd valmis?"

"Jah, olen küll." Ta lisas: "Pärast seda, kui te pärastlõunal lahusite, sain aru, et see, mida te ütlesite, oli tõde." Sel õhtul sai ta terveks.

Ülistuse ja teenimise meelsus

Olles lähedases ühenduses Jumalaga, õppis Wigglesworth ülistuse saladust. Sageli püüame ülistust ise teostada ja sellepärast kukub see tihti välja mehaaniline. Tõeline ülistus tuleb esile vaimust. Sellest sisemisest allikast väljub ülistus, mis lähtub meie sügavamast olemusest ja keeb sealt välja.

Wigglesworth õppis kogemuste kaudu seda, mida Jeesus mõtles, kui ta ütles: "Tund tuleb ja on nüüd, kui tõelised kummardajad kummardavad Isa Vaimus ja tões; sest Isa otsib selliseid kummardajaid, kes teda nii kummardavad. Jumal on Vaim ja kes teda kummardavad, peavad teda Vaimus ja tões kummardama" (Jh 4:23-24).

Ülistus, mida Wigglesworth Jumalale andis, oli tõeliselt Vaimus ja tões. See sündis tema kogemuste sügavusest (tal oli palju läbiproovimise aegu).

Oma osaduses Jumalaga õppis Wigglesworth seda, kui tähtis on edasiandmise teenistus, mille hulka kuulub ka käte pealepanemine. Wigglesworth astus selles ühe sammu veelgi kaugemale, sest ta

võis anda sulle midagi edasi ilma, et oleks oma käsi peale pannud.

Wigglesworthi kodu juurest alla minnes oli ilus Manninghami park, täis ilusaid lilleaedu, mis oli inimestele käidav koht. Kui ma tänapäeval veel sealt möödun, ei saa ma jätta meenutamata Wigglesworthi ja kõiki neid inimesi, keda ta seal õnnistas.

Kui ta viibis kodus, läks ta sageli sinna, et istuda seal mõne aja. Vahel istus keegi inimene samale pingile. Sõnagi lausumata sellele inimesele, andis Wigglesworth midagi talle edasi. Kui see inimene oli päästmata, nagu see sageli juhtus, palvetas Wigglesworth vaikselt tema eest, kuni ta tuli patutundmisele ja sai päästetud.

Mis vajadus kuskil iganes oli, Wigglesworth tajus seda. Ta ei pidanud hakkama kedagi küsitlema, sest inimesed tulid tema juurde Vaimu läbi. Enne veel, kui möödus palju aega, jagasid inimesed temaga oma südant, ilma isegi seda tähele panemata. Kõik lahkusid tema juurest õnnistatutena. Wigglesworth ütles alati: "Kui sa ei edasta inimestele elu, edastad sa neile surma ja jätd neid veelgi halvemasse seisukorda, kui nad olid enne."

Neile, kel oli võimalus olla koos Wigglesworthiga "vastuvõtmise koosolekutel", oli see suurepärane kogemus. Ta ei kutsunud neid "ootamise koosolekuteks". Ta ütles inimestele nii: "Sa ei pea ootama Püha Vaimu, sest Ta on meile juba antud. Ta on siin. Sa ei pea ootama, vaid vastu võtma."

Kui ta oli istunud kellegagi koos, õpetas ta neid usu läbi vastu võtma ja seejärel rääkima teistes keeltes. "Kui ma loen viieni," ütles ta, "siis tehke nii, nagu teile ütlesin." Kui ta jõudis numbrini viis, hakkasid inimesed rääkima teistes keeltes. Seal olid nagu lained, mis veeresid üle kogu selle paiga.

Wigglesworth rõhutas, et teenimisel ja jutlustamisel on vahe.

Paulus, kes oli Jeesuse Kristuse apostel Jumala tahtel, ütles enda kohta, et ta oli teenimisametis. Kirjutades roomlastele, väljendab ta seda selgesti: "Sest ma igatsen teid näha, et võiksin jagada teile mõnd vaimulikku annet teie kinnituseks" (Rm 1:11). 1Ts 2:8 ta kirjutab: "Nõnda meie teid ihaldades, olime teile valmis andma mitte ainult Jumala evangeeliumi, vaid ka oma hinged, sest te olite meile armsaks saanud."

Selline jagamine, millest Paulus siin räägib, on Vaimust jagamine. Keegi ei saa jagada välja midagi, mida tal ei ole. Sellest sa mõistad Wigglesworthi ütlust: Kui sa ei edasta elu, siis sa edastad surma.

Kutsumus olla kristlane kannab endas suurt vastutust. Me ei või elada enam ainult endale. Wigglesworth tõestas seda, et kas on tegemist täiskasvanute või lastega, või mis olukorrad iganes ei oleks, kui me oleme elanud õieti Jumala ees, oleme võimelised edastama neile Vaimu usu läbi. Kui me ei saavuta tulemusi, mida peaksime nägema, tuleks meil uurida oma südameid, et miks see nii on. Johannes kirjutas varajastele kristlastele: "Armsad, kui meie süda meid hukka ei mõista, on meil julgus Jumala ees ja mida me iganes palume, seda me saame Temaalt, sest me peame Tema kärke ja teeme, mis on Temale meelepärane" (1Jh 3:21-22).

Selline tase on kõrge, kuid me peame meeles pidama, et kristlase teenimine on kaugele ulatuv. Samuti oli Smith Wigglesworthi ministri kaugeleulatuv.

Räägitakse sellest, et kui ta käis San Franciscos, siis tahtsid nii paljud inimesed teda kuulata, et ta jutlustas ja teenis ka tänavatel käies. Inimesed tõid välja oma haiged ja asetaskid nad madratsitega tänavatele, et kui Wigglesworth möödub, võiks ta vari neist üle minna. Ja kui see läks, said nad terveks. See on Uue Testamendi pärane teenimine, sest me loeme Ap 5:15: "Kandsid ju inimesed

haigeidki tänavatele ja asetamid neid vooditesse ja raamidele, et kui Peetrus tuleb, tema vari langeks mõne peale nendest."

Wigglesworth tõestas, et apostliamet ei lakanud apostlite surmaga, vaid on ikka veel tegutsemas ja täitmas talle antud eesmärki.

Kõik see, mis on koguduses sajandite jooksul toimunud, on viinud mõned arusaamisele, et seda liiki Uue Testamendi teenistus on lakanud. Uurime seda volitust, mille Jeesus andis Mk 16:15-18: *"Ja ta ütles neile [jüingritele]: Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule. See, kes usub ja keda ristitakse, saab päästetud; kes ei usu, mõistetakse hukka.*

Ja tunnustähed järgivad neid, kes usuvad. Minu nimel nad ajavad välja kurje vaime, räägivad uusi keeli, võtavad üles madusid. Ja kui nad mõnd surmajooki joovad, ei tee see neile kahju. Haigete peale nad panevad käed ja need saavad terveks."

Nii nagu mõned arvavad, lõppesid üleloomulikud ilmingud apostlite ajastuga. Aga kuidas nad seletavad seda, et kahekümnenda sajandi mees Wigglesworth teenis samas väes, kui seda tegid apostlid - kuni surnute äratamiseni, deemonite väljaajamiseni, haigete tervenemiseni ja teiste tunnustähtede tegemiseni? Wigglesworth rõhutas tugevalt, et igas Jumala lapses on jõud imede tegemiseks. Üks suur küsimus oli tal see: Miks nad ei mõista seda jõudu?

On palju tõestust selle kohta, et erinevatel aegadel erinevad inimesed Kristuse ihus on mõistnud seda jõudu. Kuidas võtame seda väljakutset Jumala meeste ja naiste poolt, kes on jätnud unustamatu märgi kogu maailmale? Oma iseloomu ja Wigglesworthi sarnase teenistuse arendamine aitaks ka meil jõuda selleni. Kui ainult üks inimene, kes loeb neid ridu, teeks seda, oleks mu kirjutamise vaev tasutud.

Wigglesworthi kõrvad olid alati avatud Vaimule ja suletud lihale.

Ta ütles sageli: "Kui Püha Vaim ei liiguta mind, liigutan mina Teda." See ütlus põhjustas paljude inimeste kriitikat, sest nad pidasid seda ebapühaks. Aga see ei olnud nii. Wigglesworthi kiindumust Jumalasse ei saanud kaugeltki võrrelda nende inimeste omaga, kes teda kritiseerisid.

Olla Wigglesworthi poolt juhitud koosolekul, oli unustamatu kogemus. Millal iganes ta tuli mu kodukogudusse, andis pastor koosoleku juhatamise täielikult tema kätte.

Kui Wigglesworth läks üles kantslisse, ütles ta esmalt: "Kõik need, kes tahavad midagi Jumalalt saada, tõstke oma käed üles kõrgele." Käed tõusid kõikjal. Siis ta ütles: "Kõik need, kes on valmis saama õnnistatud, tõstke üles oma teine käsi." Peaaegu igäüks tõstis oma teise kae ja oli ülestõstetud kätega.

Seejärel ta ütles: "Hoidke oma käed üleval. Ja need, kes kavatsevad võtta õnnistuse endaga koju kaasa, tõuske püsti." Peaaegu kõik tõusid püsti, ikka veel ülestõstetud kätega.

Au lained läksid seejärel üle koguduse. Atmosfäär oli alati laetud väega. Hulk vajadus sai täidetud neil aegadel. See oli Püha Vaimu liikumine, nagu Smith Wigglesworth seda väljendas. Ükski tema kriitikutest ei vaielnud Jumala Vaimu liikumise vastu sellistel koosolekutel. Wigglesworth ise selgitas selliseid juhtumeid nii: "Esmalt liigub usk, siis liigub Jumal vastusega sinu usu poole."

Üks spetsiifiline ala, millega Wigglesworth tegeles, olid perekonnaprobleemid. Ta kasutas selles alati Jumala meetodeid ning sellepärast olid tulemused ka tõelised ja püsivad.

Kord tuli üks naine Wigglesworthi juurde oma poja abielu pärast. Kord oli see noor mees armastanud Issandat ja abiellunud kena noore tütarlapsiga, kuid mõne aja pärast langes ta tagasi ja nende

abielu lagunes nii, et ta kolis oma naise juurest tagasi ema juurde. Olukord oli raske ema jaoks ja see tegi teda väga murelikuks.

Wigglesworth ütles emale: "Anna mulle oma taskurätik." Ta võttis selle, pani oma käte vahele ja ütles: "Issand, lase seda noort meest tabada süütunne." Andes rätiku tagasi emale, käskis ta selle panna noore mehe padja alla talle sellest rääkimata.

Kui ema jõudis koju, ei olnud poega kodus ja naine tegi nii, nagu Wigglesworth oli öelnud. Kui noormees jõudis koju, oli hilja ja ema magas juba. Noormees läks oma tupp, riietus lahti ja läks magama. Niipea, kui ta pea puudutas patja, tabas teda raske süütunne. Otsekohe hüppas ta voodist välja, langes põlvili ja lahendas oma vahekorra Jumalaga. Seejärel ta riietus, äratas ema, kuigi oli kesköö.

"Ära muretse, ema, ma lähen koju tagasi. Näeme homme." Ja nii ta läks ära. Kui ta jõudis tagasi koju, oli neil abikaasaga imeline leppimisõhtu.

Palju abielusid sai päästetud Wigglesworthi teenimise kaudu imelisel viisil. Kuid see ei tähendanud, et alati oli tema käitumine taktitundeline. Sageli käitus ta nii nagu vasikas portselanipoes. Sellele vaatamata oli Wigglesworth südamlilik ja see paistis läbi nii, nagu päike paistaks läbi pilvede. Tal oli kaastunne ja armastus, mida tema toorevõitu välispidine olek ei suutnud kaua varjata. Kohe, kui abielupaar sai üle esialgsest ehmatusest, mida põhjustas tema asjale lähenemine, puistasid nad talle südant. Kui ta kuulas, voolasid tal pisarad mööda põski. Iga paar, keda ta aitas, lahkus ta juurest lahendatud probleemiga.

Tavaliselt, kui kristlased tegelevad selliste nõuandeküsimustega, kalduvad nad psühholoogilise lähenemisviisi poole. Inimloomus on kord selline. Kuid Wigglesworth hoidis oma kõrva lahti Jumala

häälele. Ta tahtis teada, mis nõu Isa Jumalal oleks anda.

Wigglesworthil ei olnud mingit erilist taktikat. Ta oli motiveeritud ainult Jumala armastusest, mis oli tema südames. Ta teadis, et ilma selleta on kõik taktikad tühised. Ta elas 1Kr 13:1-2 põhimõtete järgi:

Kui ma inimeste ja inglite keeles räägiksin, aga mul puuduks armastus, oleksin ma vaid kumisev vask ja kõlisev kelluke.

Ja kui mul oleks prohvetianne ja ma mõistaksin kõik saladused ja kõik tunnetatu, kui mul oleks usk nii, et ma võiksin mägesid teisale paigutada, aga kui mul poleks armastus, siis ei oleks ma midagi.

Smith Wigglesworth esindas seda põhimõtet oma elus. See kirjakoht ütleb edasi: "Armastus on pikameelne ja lahke" (s. 4). Armastus paneb kõige paremad võimalikud konstruktsioonid igasse olukorda; ta näeb head potentsiaali ka kõige hullemas iseloomus. Sel põhjusel on armastusel edu ka siis, kui kõik teised meetodid läbi kukuvad. See tõi palju edu ka Wigglesworthi teenistusse.

Hingi võitev meelsus

Ma ei tea, et Wigglesworth oleks kunagi käinud mõnes evangeelses kolledzhis või oleks võtnud tunde mõnel kursusel selle kohta, kuidas võita inimeste hingi Kristusele. Tegelikult on kahtlane, kas sel ajal üldse midagi sellist toimus. Ühes lihtsas metodisti koguduses ei määranud neil päevil kellegi kandidatuuri see, kui palju diplomeid tal oli või kui hästi ta võis jutlustada, vaid see, kui palju hingi oli ta võitnud Kristusele.

Wigglesworthil oli armastus inimhingede vastu! Koos abikaasaga palvetasid nad igal laupäeva õhtul, uskudes, et vähemalt 50 inimest saab pühapäeval päästetud. Nad teadsid, et

nad saavutavad seda ja seda nad ka saavutasid.

Tol ajal ei olnud Wigglesworth teenistuses nii, nagu mõistame seda tänapäeval. Ta oli koos abikaasaga päästearmees. Tegelikult aga oli ta teenistuses juba oma varajastest aastatest peale.

Noore poisina võitis ta teisi poisse Kristusele. Ta ei suutnud seda mõista, kuidas kellelgi, kes nimetas ennast kristlaseks, võis olla negatiivne hoiak hingede võitmise suhtes. Wigglesworthi jaoks oli ainus kasutatav hingede võitmise taktika see, et ta otsis Jumala käest juhtimist, kuhu minna hingi võitma. Jumalik juhtimine on tähtis hingede võitmisel ja seda otsis Wigglesworth. Selle asemel, et hoida oma silmi pidevalt mõnes hingede võitmise käsiraamatus, hoidis ta oma kõrvad avatuna Jumala häälele ja see tasus talle hästi.

Kui Saalomon sai Iisraeli kuningaks, ilmus talle Issand ja ütles: Palu nüüd, mida ma võiksin sulle anda (1Kn 3:5). Saalomon vastas selle peale:

Ma olen nagu poisike, kes ei mõista tulla ega minna.

Ja su sulane on su rahva keskel, kelle sa oled valinud - see on suur rahvas, keda ei või ära lugeda ega arvutada rohkuse pärast.

Anna seepärast oma sulasele sõnakuulelik süda, et ta võiks su rahvale kohut mõista.

Sõna "sõnakuulelik" tähendab heebrea keeles "kuulekas". Me võime siis 9. salmi lugeda nii: "Anna siis oma sulasele kuulekas süda." Täpselt seda omas Wigglesworth. Sellepärast oli tal ka selline kindlus.

Wigglesworth ei teadnud, mis on kartus. Ta tundis küll hirmu, aga seda enamasti asjade pärast, mis vahel juhtusid koguduses seoses inimhingedega. Ta ütles nii: "Milline ükskõiksus seal on inimhingede suhtes. Me oleme liiga seotud tühiste asjadega, mis

tegelikult ei ole midagi väärt." Ta rõhutas, et üks suuremaid vajadusi koguduses on koorem kadunud inimhingede pärast. Need ei olnud kunagi väljas tema mõtetest. Ta valas nende pärast palju pisaraid. Talle olid väga tähtsad psalmisti järgmised sõnad: "Kes minnes kõnnib nuttes, kui ta külviseemet kannab, see tuleb ja hõiskab, kandes vihke!" (Ps 126:6).

Kõik, mida Wigglesworth tegi, tegi ta armastusest Issanda vastu. Tal ei olnud kunagi mõttes tasu. Tema suur armastus laste vastu oli nii ilmne, et selle mõistmine ei võtnud lastel kaua aega. Ta käis tihti Liverpooli sadamas, kus ta kogus lapsed enda ümber ja rääkis neile Jeesusest. Paljud lastest olid üles kasvanud suures vaesuses ja ta jagas neile kogu oma raha. Sajad said toodud Kristuse juurde.

Ta paastus igal pühapäeval ja ei mäleta, et vähem kui viiskümmend sai päästetud. Milline väljakutse igale kristlasele!

Oma isiklikes suhetes inimestega oli alati õigel ajal õiges kohas õige sõnaga. Tema kriitikud väitsid selle olevat kokkusattumuse, kuid vaevalt sai see olla kokkusattumus, sest tema tutvusringkond oli mitmeid tuhandeid. Wigglesworthi saladus oli selles, et ta oli alati ühenduses Jumala trooniga. Tal ei olnud aega teoloogilisteks vaidlusteks, sest tema ainus eesmärk oli päästa kadunuid.

Wigglesworth jutustas mulle ühest oma juhtumist, mis toimus rongis. See on hea näide, kuidas Jumal teda juhatas hingede võitmisel. Rong oli peatunud mõneks minutiks ja Wigglesworth läks välja jalgu sirutama. Kui ta tuli tagasi oma kupeesse, leidis ta eest seltskonna: üks noor naine emaga oli sinna tulnud.

Wigglesworth ütles noorele naisele: "Te näete välja haletsusväärne."

"Mul on selleks tuhat põhjust," vastas ta. "Ma lähen haiglasse laskma jalga amputeerida."

"Kas sa tead, et Jumal võib sind päästa?" küsis Wigglesworth.
"Mida sa selle all mõtled?"

Seejärel rääkis Wigglesworth mõlemale naisele Päästjast. Mõne aja möödudes olid mõlemad päästetud, võttes vastu Issanda Jeesuse Kristuse. Siis ütles ta noorele naisele: "Seesama Päästja, kes on päästnud su hinge, võib tervendada su ihu. Kas sa usud seda?"

"Jah," vastas ta.

"Väga hea, siis ma palvetan su eest."

Ta võidis naist õliga, nagu ta seda vahest tegi, ja palvetas Jeesuse nimel. Seejärel ütles: "Nüüd mine haiglasse ja lase neil uurida oma jalga ning näita neile, et sa ei vaja operatsiooni."

Kui ta tegi nii, nagu Wigglesworth oli öelnud, leidis ta end olevat imeliselt terveks saanud. Kui hämmastavalt käis Wigglesworth Jumala plaanis! Tal oli täiuslik komplekt kõrvu, et kuulda Jumala häält!

Kord tundis ta Jumala tahtmist, et ta läheks mingil põhjusel välja. Ta läks välja nagu Aabraham, teadmata, kuhu ta läks. Ta uuris iga inimest, et teada saada, kas äkki tema on see, keda Jumal tahtis tal teenida lasta. Nii kõndis ta väljas hulk aega midagi saavutamata.

Ühtäkki nägi ta meest sõitmas hobuvankriga. Wigglesworth tundis, nagu oleks Jumal tal käskinud minna vankrisse. Nagu vana-aja Filippus, kes läks Etioopia kojaülema juurde vankrisse, nii tegi ka Wigglesworth.

Istudes kutsari kõrvale, kohtas ta väga vaenulikku vastuvõttu. Kas ta oli teinud vea? Ei. Kuigi mees oli ähvardanud visata Wigglesworthi vankrilt maha, lõppes nende teekond sellega, et mees võttis pisaratega vastu päästmise.

Ainult neli päeva hiljem, kui see sündmus aset leidis, küsis Wigglesworthi ema temalt: "Kas sina rääkisid mehega vankril tema hingest?"

"Jah, ma tegin seda."

"Tema abikaasa käis minu juures. Kirjelduse järgi arvas abikaasa, et ta oli vist rääkinud sinuga. Ta tahtis sulle öelda, et tema abikaasa suri eile."

Me ei saa piirata Püha Vaimu tema tegutsemise meetoditega. Kui me püüame seda teha, siis tegutseme omapead ja põhjustame selle, et meie töö on null.

Sellepärast, et Wigglesworth oli tundlik Jumala Püha Vaimu häälele, oli Wigglesworth eksimatu. Ta tegeles erinevalt iga inimesega tuhandest, kellele ta kuulutas. Kuna kõik olukorrad olid erinevad, oli erinev ka tema lähenemismeetod. Näiteks võidis ta tervendusteenistuses mõningaid õliga, teistele pani käed peale, kolmandatele lihtsalt ütles sõna. Kuid tulemused olid ikka ühed ja samad.

Kui talt päriti inimestele lähenemise meetodeid, vastas ta: "Kõik sõltub sellest, mida Isal on öelda." Tema vastus oli ikka seesama, kui temalt küsiti surnute äratamise või deemonite väljaajamise kohta. Ta tegeles igas olukorras nii, kuidas ta sai Issandalt juhtnööre. Kui ta juhatas koosolekut, ei osanud keegi aimata, kuhu see võis minna. Alati, kui talle anti koosoleku juhutamiseks vabad käed, juhtis ta seda kartmatult.

Ükskord, kui ta tõusis koosoleku alguses üles, ütles ta: "Ma tahan, et kuus inimest palvetaks. Paluge lihtsalt lühidad palved. Kui sa tõesti oled ühenduses taevaga, ei ole sul vaja 20 minutit selleks, et tuua õnnistused alla."

Üks naine, kes oli alati esimene nii palvetama kui ka tunnistama, alustas palvet. Paistis, et ka seekord ei saanud ta muidu, kui pidi paluma vähemalt kõikide inimeste eest kogu maailmas. Wigglesworth vaatas talle otsa ja ütles äkki: "Istu maha, naine. Palu edasi, kui sa jõuad koju. Me ei taha, et siin palutakse magamistoa palveid. Palun järgmine."

Tavaliselt oleks selline käitumine löönud koosoleku õhkkonna kinni, kuid see ei juhtunud koosolekul, mida juhtis Wigglesworth. Ta tundis Vaimu meelt. Kui järgmine inimene tõusis üles palvetama, täitus õhkkond Jumala lähedaloluga.

Tema kriitikud ütlesid selle peale: "No ta oleks võinud kasutada vähemalt veidi rohkem diplomaatiat." On kaheldav, et Smith Wigglesworth üldse teadis, mida diplomaatia tähendab. Ta lihtsalt tegutses igas olukorras nii otsekoheselt, nagu Jumal talle ütles, et keegi ei võiks millestki valesti aru saada. Kui ta oleks püüdnud olla diplomaatiline, oleks õhkkond sama hästi kui rikutud.

Ühel teisel juhul olin ma koosolekul, kui üks naine, kes oli ratastoolis ja vigane mitme artriidilise haigusega, toodi sisse. Tema jäsemete ümber oli asetatud flanellriie ja toestamiseks metallvardad.

Vaadates seda, küsis Wigglesworth: "Milleks kõik see?"

"See hoiab mu jäsemeid soojana."

"Võtke need ära. Siin on rohkem metalli kui vanarauaturul."

Kui isik, kes oli naise sinna toonud, oli võtnud kõik selle naise jäsemete ümbert ära, ütles Wigglesworth naisele: "Tule nüüd ratastoolist välja."

"Ma ei saa."

"Ma ei küsinud sinult, kas sa saad või mitte. Ma ütlesin, tule

ratastoolist välja."

Ta tõusis üles.

"Nüüd käi."

Jällegi ütles naine: "Ma ei saa."

Minnes naise selja taha, lükkas ta teda tagant ja ütles: "Käi, naine, käi!"

Ja naine käis esimest korda pärast mitut aastat.

Wigglesworth ei hakanud talle selgitama seda, mida ta tahtis, et ta teeks - ta vaid andis talle järske käsklusi. Vaatamata sellele, mida mõned võisid mõelda, töötas see ja rohkem ei olnud vajagi.

Seejärel ütles Wigglesworth: "Kui siin on mõni, kes tahab midagi Jumalalt, siis tulgu siia üles ja võtku."

Kui üks mees tuli ette, küsis Wigglesworth temalt: "Mis sul viga?"

"Mul on kõri haige. Olen käinud sellega operatsioonil, kuid ei ole saanud tahket toitu süüa juba üksteist aastat."

"Kuidas sa siis elad, mees?"

"Kõik peab olema tehtud vedelaks enne, kui ma saan selle alla neelata."

Selle asemel, et paluda mehe eest, ütles ta talle: "Mine koju ja lase naisel valmistada tahke õhtusöök ja söö seda. Ootan sind homme õhtul tagasi tunnistust andma sellest, mida Jumal on sulle teinud."

Mees läks koju ja tegi, nagu Wigglesworth oli öelnud. Järgmisel õhtul tuli ta tagasi ja andis tunnistuse sellest, et ta sõi eile korralikult esimest korda üheteistkümne aasta jooksul!

Wigglesworth tegi selliseid julgeid ja kartmatuid samme kahel

põhjusel: ta sai oma juhtnöörid Issandalt ja teiseks, ta suunas kogu oma tegevuse hingede võitmise suunas.

Kord, kui Wigglesworth oli merereisil, tuli tema juurde mees, kes oli vastutav meelelahutusliku osa eest. Pärast seda, kui ta oli selgitanud Wigglesworthile, et üks tema ülesannetest on selgitada välja reisijate andekust laeval, küsis ta: "Härra Wigglesworth, kas te oleksite nii lahke ja osaleksite meie programmis?"

"Mida ma tegema peaksin?"

"Kas te oskate laula?"

"Noh, see ei ole minu eriala, kuid võin seda siiski teha."

"Väga hea, ma panen siis kirja, et te laulate."

Siis lisas Wigglesworth: "Ainult sel tingimusel, et te panete minu etteaste esimeseks."

"Sobib."

Kui programmi aeg saabus, läks Wigglesworth laeva teatrisse. Pärast avatervitust kõigile reisijatele ütles korraldaja: "Esiteks laulab meile Smith Wigglesworth Bradfordist."

Smith tõusis üles, kummardas ja hakkas siis laulma evangeelset laulu. Kui ta laulis, väljus temast kogu ta kaastunne ja tema südame armastus väljendus rahvale. Varsti ei olnud pisarad mitte ainult tema, vaid ka kõikide tema kuulajate silmis. Tema etteaste oli ainus punkt selles pärastlõunases meelelahutusprogrammis. Kogu ülejäänud aja juhatas ta neid inimesi Issanda juurde.

Kui paljud teised kristlased oleksid vabatahtlikult osalenud sellises programmis? Pole kahtlust, et mõni oleks öelnud: "Oo jaa, aga ma olen kristlane. Ma ei usu sellist laadi meelelahutusprogrammi."

Nii ei mõelnud Wigglesworth. Ta vaatas sellele kui Jumalast

antud võimalusele jagada evangeeliumi nendega, kes koos temaga reisisid. Ta ei olnud huvitatud meelelahutusest, vaid hingede võitmisest Jeesusele. Ta ei lasknud kunagi võimalusel mööduda. Peaaegu igaüks tundis teda laeval selle programmi pärast ja tal avanes palju võimalusi seal tunnistada.

Kõik, mida ta tegi oma imelises teenistuses, oli suunatud hingede võitmisele. Wigglesworthi jaoks oli iga tervendatud haige, iga sidumistest vabanenu ja iga üleloomulik tegu Jumala Sõna kinnitus.

Wigglesworthi prioriteedid olid õiged. Sageli on inimesed öelnud, et selline vägev mees nagu Smith Wigglesworth ilmub vaid üks kord saja aasta jooksul, sest Jumal on seda nii kavandanud. Wigglesworth ise ei nõustunud sellise seisukohaga. Ta ütles, et iga tõeline Jumala laps peaks olema oma teenistuses kasutatud just sama palju, kui ta ise oli, kui mitte rohkemgi.

Wigglesworthi teenimistöö edu ei olnud põhjustatud tema võimetest, vaid pigem tema kättesaadavusest Jumalale. Wigglesworth oli kättesaadav Jumalale kakskümmend neli tundi ööpäevas seitse päeva nädalas.

Jumal võttis eikellegi, kelle nimi oli Smith Wigglesworth ja kasutas teda, raputades maailma. Jumal kasutas seda harimatut torulukkseppa, kes kuni kahekümne kuue aastaseni ei osanud isegi lugeda ja kirjutada, et panna teda vastu õppinud piibliuurijatele ja teoloogidele ning vabastada inimesi vaieldamatute tunnustähtede ja imede läbi. Wigglesworth oli kasutatud Jumalast ühel lihtsal põhjusel: ta tegi end Jumalale kättesaadavaks.

Oma kaheksakümne seitsmendal aastal oli ta ikka veel tugev nagu on tõotatud Psalmis 92:13-15:

*Õige lokkab nagu palmipuu, ta kasvab kõrgeks nagu seedripuu
Liibanonil!*

*Kes Jehoova kotta on istutatud, need lokkavad meie Jumala
õuedes!*

Veel vanas eas nad kannavad vilja ja on tüsedad ja haljad.

Wigglesworth oli täis Jumala elu.

Usu ja väe vaim

Jeesus tõotas oma jüngritele Ap 1:8:

*Te saate väe, kui Püha Vaim tuleb teie peale ja peate olema
minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kõigel Juuda- ja
Samaariamaal ja maailma otsani.*

Sõna, mis siin on tõlgitud "vägi", on kreeka keeles "dünamis". Sellest sõnast "dünamis" on meil tuletatud: "dünamiiit" - lõhkeaine ja "dünamo" - jõugeneraator. Et Püha Vaimu väeallikas asub meie sees, väljub dünamis meist.

Wigglesworthil oli dünamis. Ta oli pärit Bradfordi linnast, mis tema jaoks oli kõige raskem paik, kus teenida, kuid kindlasti oli see linn ka koht, kus ilmutati kõige vähem huvi. Nii nagu Jeesus ütles: Ei peeta prohvetist kuskil nii vähe lugu kui kodukohas ja ta oma majas (Mt 13:57).

Tema kodu lähedal elas mees nimega Mitchell. Wigglesworth rääkis temaga tihti ta hinge olukorrast, kuid Mitchell ei huvitunud üldse. Kui Wigglesworth kuulis, et Mitchell oli jäänud haigeks, oli ta väga mures mehe olukorra pärast ja püüdis teda külastada. Ta teadis, et kui midagi ette ei võeta, mees sureb. Kuid Mitchell oli kõige kõvem juhust, keda Wigglesworth eales kohanud oli. Nii ei saanud Wigglesworth teda külastama minna.

Tulles ühel õhtul vabaõhu koosolekult, leidis ta, et tema abikaasa ei olnud kodus. Teada saades, et ta oli läinud Mitchelli majja, järgnes Wigglesworth talle. Saabunud sinna, kuulis ta naise nuttu. Minnes trepist üles, kohtas ta nutvat proua Mitchelli alla tulevat.

"Mis on juhtunud?" küsis ta.

"Mu abikaasa on surnud."

Wigglesworth läks tuppa ja astus voodi juurde, kus Mitchell oli. Proua Wigglesworth, kes oli seismas tema selja taga, ütles:

"Ei maksa, Smith, ta on surnud."

"Ma ei suutnud teda aidata, kui ta oli elus, sest ta ei uskunud mind," vastas Wigglesworth. "Aga ma võin teda aidata nüüd."

"Ei maksa, Smith, on liiga hilja," käis naine peale.

Naise mõjutamine ei suutnud muuta seda, mida Wigglesworth oli otsustanud. Ta palvetas ja kui ta seda tegi, tuli elu surnu sisse tagasi! Mees elas veel palju aastaid peale seda. Kes meie seast oleks sõandanud teha midagi sellist?

Wigglesworth käsitles seda olukorda nii nagu ta tegutses, sest ta vaatas sellele täieliku loogikaga. Ta perekond oli kartuses, et ta võib "astuda üle piiri", nagu nad seda väljendasid. Kuid Wigglesworth ütles alati, et Jumalale ei ole vahet, kas tegemist on hambavalu äravõtmisega või surnute äratamisega. See kõlab loogilisena. Inimestel on harjumus paigutada kõik - ka patud - kategooriatesse. Kuid Jumalal ei ole vahet: patt on patt ja ime on ime.

Wigglesworth oli praktiline viimse detailini.

Neile, kes teda ei tundnud isiklikult, võis Wigglesworth tunduda jäiga ja toorena, kuid tegelikult oli ta iseloom hoopis vastupidine: armastav ja lahke. Ta võttis alati aega, et rääkida lastega nende enda tasemel ja ta oli väga nende poolt armastatud.

Kui ta jutlustas vaeste linnaosas, kus inimestel ei olnud piisavalt riideid, et riietuda soojalt, läks ta sageli sinna ilma mantlita, et tunda külma nii nagu need inimesed tundsid. Ta seisis seal väljas külma käes, rääkides inimestele Päästjast.

Wigglesworth ei eristanud kunagi inimeste positsiooni, ta suhtles ühtviisi nii rikaste kui vaestega, ainult et vaestele kerjustele andis ta tänaval raha, et nad saaksid osta endale veidi toitu.

Kord Rootsisis rahvahulk kuulas teda ja hakkas tooma haigeid, et ta nende eest paluks. Sajad said päästetud ja terveks. Võimudel aga oli arvamine, et tema eesmärgiks on raha teenida. Nii arreteeris politsei Wigglesworthi ja Stockholmi seitsme tuhande liikmelise Philadelphia koguduse pastori.

Et aga polnud ühtegi seadust jutlustamise vastu, lasti nad vabaks. Wigglesworth sai aga keelu puudutada inimesi, kellele ta jutlustas.

Ta oli seal jutlustanud kahekümnele tuhandele inimesele korraga ja palvetanud nende eest individuaalselt. Ta palus Jumala käest vastust, kuidas peaks ta seda tegema nüüd, kui talle oli antud keeld panna oma käsi inimeste peale. Issand juhatas, et ta palvetaks nende eest kollektiivselt.

Ta palus, et kõik haiged tõuseksid püsti ja need, kes ei saa tõusta, annaksid endast märku. Ta käskis neil panna oma käed haigete kohtade peale. Kui inimesed olid nii teinud, palvetas ta nende eest. Palve ajal liikus Jumala vägi üle selle suure hulga, parandades sadu. Paljud neist imedest olid silmapaistvad ja ametivõimud ei saanud midagi teha, et teda takistada.

On üks ütlus tahtejõuliste inimeste kohta: "Kus on tahe, seal on alati võimalus." Wigglesworthi filosoofia oli: "Kus on Jumal, seal

on võimalus."

Kord, kui olime tema kodus rääkimas tema tervendusteenistusest, ütles Wigglesworth järgmised sõnad: "Ma näen, et mida aeg edasi, seda raskemaks läheb tervendusteenistus. See on alati raske, kui inimestes on uskmatus. On küllalt palju teisi ravimismeetodeid, millele inimesed panevad oma lootuse. Ma usun, et see läheb veelgi raskemaks, kuni on üldse väga raske panna inimesi uskuma. Oleme muutunud ravimitest väga sõltuvaks ühiskonnaks, nii et aspiriinipudel on sageli tähtsam kui võidmisõli."

Wigglesworth ütles sageli: "Ma parem sureksin, usaldades Jumalat, kui elaksin uskmatuses." Ta ei öelnud seda huupi, sest tal enesel tuli seista silmitsi surmaga mitta ainult ühe korra. Iga kord seisis tema usk kõikumatult ja muutus tugevamaks seejärel.

Et ta teadis, kui kahjulik on uskmatus, oli ta alati seismas selle vastu igal tasemel. Tal oli edu. Ta ei olnud kunagi häiritud ühegi olukorra tõttu. Mida suurem oli väljakutse, seda suurem oli tema resoluutsus seista sellele vastu ja võita see.

Tema suurim rahuldus elus oli Jumala usaldamine. Jeesus ütles: "Kes on mind läkitanud, see on minuga: Isa ei ole mind jätnud üksinda; sest ma teen alati seda, mis on temale meelepärane" (Jh 8:29). See viimane lause on suurepärane ütlus. Wigglesworth armastas Issandat nii väga, et tema ainus põlev kirk oli olla Talle meelepärane.

Heebrea kirja 11. peatükk oli Wigglesworthi lemmikpeatükk Piiblist. Üks salm, mis oli talle eredam teistest, oli 6. salm:

Aga ilma usuta on võimatu olla meelepärane Jumalale, sest kes Jumala juurde tuleb, peab uskuma, et Tema on ja et Ta annab palga neile, kes Teda innukalt otsivad.

Wigglesworth oli harjunud ütlema: "Need inimesed selles peatükis võidutsesid usu läbi, vaatamata vastupidistele olukordadele ja nad olid harilikud inimesed nagu minagi." Ta vaatas alati enese kui hariliku inimese peale. "Seda natukest, mida ma olen teinud Jumalale, võib teha igaüks, kui mitte enamatki."

Tema astumine teenistusse oli vähesilmapaistev, kuid ta võttis Jumalat Tema sõnast. Vastuseks sellele Jumal võttis ja kasutas teda.

Wigglesworth pühendas ennast oma teenimistöole. Selle tulemusena sai temast oma päevade jumalamees ja ta jättis jälje kogu maailmale. Apostlite ajast tänaseni on vähesed suutnud avaldada sellist mõju ühiskonnale kui Smith Wigglesworth.

3. SMITH WIGGLESWORTH - ELU VAIMUS

Kuna Wigglesworth oli niivõrd häälestatud Jumala Püha Vaimu lainele, oli ta hästi teadlik ka saatana manöövrimest.

Võimalus, et üks inimene, kes on päästetud ja Püha Vaimuga ristitud, oleks mõjutatud saatana poolt, on olnud lõputute vaidluste põhjuseks Inglismaal tänapäeval. Wigglesworth väitis, et see on võimalik. Ta oli tegelenud selliste juhtumitega ja saanud aidata neid inimesi.

Vaimne võitlus

Et eristada saatana tegevust, peame elama Tema läheduses, kes on Püha. Vastasel juhul langeme ise saatana pettuse ohvriks. Kui säilitame sama hoiaku patu ja kõige sellega kaasneva suhtes nagu Jeesusel oli, ei tule meil kunagi karta kuradit või seda, mida ta võib

teha. Hoopis tema kardab siis meid.

Siin on üks näide Wigglesworthi elust. Koosoleku ajal, kui Wigglesworth oli minemas kantslisse, hakkas üks mees rahva seast koleda häälega karjuma.

Wigglesworth jooksis mööda vahekäiku mehe poole, kes tõusis üles ja jooksis tema eest ära. Et toimus tagaajamine, kukkusid toolidelt inimesed, kes teele ette jäid. Kui mees oli jõudnud ridade lõppu ja tahtis uksest välja joosta, sai Wigglesworth ta kätte. Nad kukkusid maha ja Wigglesworth hüüdis: "Tule välja temast, saatan, Jeesus nimel!"

Kohe sai mees vabaks ja võttis vastu Issanda Jeesuse.

Püha Vaim oli Wigglesworthile ilmutanud, et mees oli roojase vaimu mõju all. See vaim oli tunnetanud ja kartis Püha Vaimu Wigglesworthis.

Wigglesworth ei kartnud kunagi vastu minna kurjadele vaimudele. Nii palju, kui mina tean, ei jäänud ta kunagi kaotajaks, kui oli vastamisi kurjast vaimust vaevatud inimestega. Sellised inimesed said alati vabaks, sest Püha Vaimu vägi, mis tegutses Wigglesworthi läbi, oli nii tugev.

Et eristada valevaime, kes on tegutsemas ja aktiviseerumas neil viimseil päevil, vajame meeletult Püha Vaimu abi. Wigglesworth kirjeldas kord ühte kohta, kus ta oli käinud, kuidas inimesed olid seal selliste saatanlike meeletete all, et nende kodud ja abielud olid purunemas. Ma mõtlen, mida ta ütleks tänapäeva kohta, kus palju enam abielusid puruneb, isegi kristlikke. Wigglesworth oli mures sellise saatanliku sissetungi pärast abielu pühadusse, nähes seda ette. Ning tema kartus oli põhjendatud.

Wigglesworthi õpetuse järgi Pühast Vaimus juhitud inimene kunagi ei peaks langema liha himude orjaks, ükskõik, millised need nõudmised siis ka ei oleks. Ta oli selles veendunud, et elu Vaim peaks inimeses valitsema niivõrd, et füüsiline ihu ja selle tahe peaks olema alistatud Vaimu kontrollile.

Wigglesworth ütles, et inimene ei kasva vanemaks, vaid küpsemaks. Tema ise oli täiskasvanud. Meie füüsiline vanus ega aastad, kaua oleme kristlased olnud, ei määra meie vaimulikku staatust, vaid see, millisel määral oleme juhitud Pühast Vaimust. Wigglesworthi vaimsest arengust andis tunnistust see fakt, et ta oli alati õiges kohas, õigel ajal, õiges situatsioonis. Kuna ta oli juhitud Pühast Vaimust, valitses ta alati olukordi.

Ta ütles tihti: "On suur luksus olla täidetud Püha Vaimuga. Ma pean kõike äpardumiseks peale selle, mis on Vaimus tehtud."

Kuna Wigglesworth oli täidetud ja juhitud Vaimust, oli ühesugune kogemus nii patusele kui kristlasele, et kui nad olid Wigglesworthi osaduses, kogesid nad, kuidas Vaim tema läbi patte näitas. Samal põhjusel leidsid kristlased, kes olid parajasti läbimas raskusi, tema läbi endale palju kinnitust.

Wigglesworth ütles: "Me peaksime olema nagu tõrvikud, puhastades atmosfääri kõikjal, kuhu läheme, lüües tagasi pimeduse jõud."

Kord küsisin tema käest, et mida ta teeb, kui vajab puhkust. "Ma leian pingest vabanemist Issanda läheduses. See on kõik, mida ma vajan. Ma ei vaja mingit muud puhkust, sest mul on pidev lahing hingevaenlasega. Ükskõik missugune teine lõdvestumisviis ei ole minu jaoks, sest see jätab mind vastasele täiesti avatuks."

Pole siis ime, et ta saatis korda neid suuri asju Jumalale. Pimeduse jõud polnud tema jaoks hirmuks, sest kui ta iganes neid kohtas, oli ta värske sellest selgest atmosfäärist, mis on Jumala trooniruumis. Ta kandis edasi seda puhastavat atmosfääri, põhjustades kurjadest vaimudest vaevatute karjeid tema läheduses, kes tundsid teda kui Kõigekõrgema Jumala sulast.

Vaimumõõk

Omades Jumala Sõna autoriteeti tagatisena, oli Wigglesworth julge nagu lõvi. Kui me ei toetu Piiblile, oleme kõikuval alusel. Miski muu ei too suuremat kartust kui ebakindel alus. Kui väljendame usku Jumala Sõnasse, täidab Jumal oma Sõna, kinnitades seda tunnustähtedega, mis järgnevad: "Ja nad läksid välja, kuulutades kõikjal, ja Issand töötas ühes nendega, kinnitades oma Sõna sellele järgnevate tunnustähtedega" (Mk 16:20).

Smith Wigglesworth elas Jumala Sõna järgi. Selle tulemuseks nägi ta Jumalat kinnitamas oma Sõna, üllatudes mitte selle üle, kui ime sündis, vaid selle üle, kui seda ei sündinud. Kui iganes imet ei sündinud, tahtis Wigglesworth teada, miks, ja tal ei tulnud kaua olla teadmatuses. Tal oli Jumalaga sama osadus kui Aabrahamil: "Kas peaksin varjama Aabrahami eest seda, mida kavatsen?" (1Ms 18:17).

Vahel mõtleme, et nende inimeste tase, kellest räägib Piibel, on meile kättesaamatu, kuid me ei tohiks nii mõelda. Me peame ainult olema nii pühendunud, nagu olid nemad, et nautida sedasama lähedust Kõikvõimsa Jumalaga nagu nemad seda tegid. Tegelikult on Jumala Sõnas öeldud, et meie eesmärk on saada selliseks nagu Kristus.

Ja Tema on seadnud mõned apostleiks, mõned prohveteiks,

mõned evangelistideks, mõned pastoriteks ja õpetajaiks, et teha pühi inimesi täiuslikuks teenimistöö jaoks, Kristuse Ihu ülesehitamiseks;

Kuni me kõik jõuame ühisele usule ja Jumala Poja tunnetusele ja täieks meheks saame Kristuse täiuse täisea mõõtu mööda. (Ef 4:11-13)

Jumala Vaim ei ole lasknud kirjutada selliseid sõnu selleks, et meid narritada, vaid et meile esitada kasvamise mõõt, mida saavutada. Isik, kes on tulnud kõige lähemale sellele mõõdule, keda olen tundnud, on Smith Wigglesworth.

Kuna Wigglesworthi pühendumine Jumalale oli nii täielik, ei olnud tal muresid ega hirme. Jumal annab võidu kõige üle, mida saatan meile rahutuse tekitamiseks toob. Tema töötused selle kohta on sama tähendusrikkad kui selle täitumised.

Wigglesworthil oli täielik kindlus ja usaldus Issandasse. Ta armastas laulda laule, mis väljendasid kindlust, et Jumal ei lase läbi kukkuda neil, kes panevad oma lootuse Temale:

Ta ei lase läbi kukkuda, sest Ta on Jumal.

Ta ei lase läbi kukkuda, sest Ta on taganud meile oma Sõna.

Ta ei lase läbi kukkuda, Ta viib sind läbi.

Ta ei lase läbi kukkuda, Ta vastab sul.

A. E. Mellors, kes oli suur piibliõpetaja ja kakskümmend kuus aastat mu kodukoguduse pastor, defineeris usku väga selgelt. Tema vaatenurgast rajanes usk kolmel alusel:

1. Faktid, mida uskuda.
2. Käsud, mida täita.
3. Töötused, mida nautida.

Need kolm ala haaravad endasse Smith Wigglesworthi elu ja

teenistuse, sest ta uskus Sõna selliselt. Tema jaoks ei olnud aseainet. Sõna uskudes oli ta täiesti pühendunud sellele alistumiseks. Tulemuseks oli see, et ta nautis töotusi veel enne, kui nad ilmsiks said.

Wigglesworth ütles: "Usk tuleb kuulmisest ja kuulmine Kristuse Sõna kaudu, mitte kommentaaride lugemisest. Usk on Jumala Sõna printsiip. Püha Vaimu, kes on Sõna inspireerijaks, on kutsutud ka veel Tõe Vaimuks. Kui me võtame tasase meelega vastu Sõna, tõuseb usk meie südameis."

Ühel päeval reisis Wigglesworth rongis koos kahe naisega. Nendega vesteldes sai ta teada, et nad on ema ja tütar, kes mõlemad olid haiged.

"Mul on kotis üks väga usaldusväärne ravim," ütles ta neile. "Tegelikult pole ma kuulnud, et see oleks kunagi kedagi aitamata jätnud."

Ta kiitis oma ravimi üles niivõrd, et naised palusid anda neile seda üks annus. Vastuseks võttis ta välja Piibli ja luges: "Mina olen Jumal, su ravija" (2Ms 15:26). Ei kulunud kaua aega, kui Jumal oli mõlemad terveks teinud.

Kord küsis temalt üks naine, milliseid traktaate soovitaks ta jagada kõige enam. "Matteust, Markust, Luukast ja Johannest," oli Wigglesworthi vastus.

"Inimesed otsivad alati tõendusi, millel seista," ütles ta. Kord palus üks noormees temalt: "Kas sa võid mulle anda töotuse, millel võiksin seista?" Wigglesworth vastas, pannes oma Piibli maha: "Seisa selle peale."

Kahtlevalt astus noormees Piiblile.

Wigglesworth ütles talle: "Nüüd sa seisad suurel hulgal töotustel. Usu igäüht neist."

"On neli põhimõtet, mille juurde peame jääma," armastas ta selgitada. "Esmalt loe Jumala Sõna. Teiseks neela Sõna alla, kuni see neelab sind alla. Kolmandaks usu Sõna. Neljandaks tegutse Sõna põhjal. Ma ei pea ennast kunagi täielikult riietatuks, kui mul ei ole üht koopiat Sõna taskus."

Kui teised inimesed lugesid reisisid raamatuid, ajalehti või ajakirju, luges tema alati Sõna. Ta tegi seda igal võimalikul hetkel. Ta ütles: "Jumala Sõna on täielik, lõplik, usaldusväärne ja ajakohane. Meie suhtumine sellesse peaks olema vastuvaidlematu alistumine. Kui midagi on Sõnas, siis see on nii. Selle pärast ei peaks isegi palvetama. Seda peaks vastu võtma ja selle põhjal tegutsema."

Wigglesworthil oli Jumal Sõna ja Sõnal oli Wigglesworth. Just samuti kui Issand Jeesus, kelle kohta Sõna ütleb, et Ta oli liigutatud kaastundest, oli ka Wigglesworth valitsetud Sõnast. Ta oli liigutatud kaastundest, kui ta kohtas vajadustega inimesi.

See kaastunne kasvas, mitte ei kahanenud aastatega ja läks veelgi intensiivsemaks. Koos selle kaastundega põles temas suur igatsus ja kuna Wigglesworth elas ja liikus Jumala Vaimus, muutus see innukus temas õigel ajal pealetungivaks. Vaimus oli ta kartmatu.

Ühel suurel krusaadil oli suure hulga inimeste seas naine, kes tuli ette, et tema eest palvetataks. Vaimu läbi ilmutas Jumal Wigglesworthile, et naine elas väga ebakõlbelist elu. Et mitte teda kimbatusse viia, ütles ta talle väga vaikselt: "Mina koju ja ära tee enam pattu. Jumal teeb su terveks."

Ta lahkus koosolekult, aga tuli tagasi järgmisel õhtul. Kui anti kutse neile, kel on vajadused, tuli ta jälle teistega koos ette. Vaadates talle otse näkku, ütles Wigglesworth selgelt ja valjult: "Ma ütlesin sulle eile õhtul, et sa läheksid koju ja ei teeks enam pattu ja Jumal teeb sin terveks. Mine nüüd."

Ainult see inimene, kes on Püha Vaimu võidmise all, võib teha midagi sellist, põhjustamata täielikku skandaali. See jumalik autoriteet, millega Wigglesworth seda ütles, põhjustas vaid ohkamislaine üle koguduse.

Pane tähele, et esimesel õhtul ütles ta seda sellele noorele naisele väga õrnatundeliselt. Kui ta oleks teinud nii, nagu Wigglesworth talle ütles, oleks ta saanud terveks. Oma osaduse pärast Jumalaga teadis Wigglesworth, et naine ei olnud muutnud midagi eilsest koosolekust saadik. Ta tundis alati Vaimu meelt, kui ta käitus nii, nagu ta seda siin tegi.

Smith Wigglesworthi kritiseeriti palju. Kuid kuna ta järgis alati Jumala Sõna mustrit, võis ta alati tõestada selle õigsust, mida ta tegi, kuigi see ei olnud tema eesmärk. Tema siht ja ainus selle eesmärk oli täita inimeste vajadusi. Ja Jumal mõistis teda alati õigeks ning tal ei tulnud kunagi olla häbis.

Ta oli võrdselt ükskõikne nii kriitika kui kiituse suhtes. Ta armastas öelda: "Ma ei ole liigutatud sellest, mida ma näen või kuulen, aga ma olen liigutatud sellest, mida ma usun."

Usukilp

Kuigi Wigglesworth ei veetnud pikki perioode palves ja paastus, elas ta vaieldamatult katkematus usukindluses oma Jumala suhtes. Tema jaoks tähendasid Jeesuse sõnad täpselt seda, mida need ütlesid. Kui sünagoogi ülemale Jairusele öeldi, et ta tütar on

surnud, ütles talle Jeesus: Usu vaid! (Mk 5:36).

Aastatepikku muutus see laulusalm, mis sisaldab neid sõnu, talle kalliks ja sai tema lemmiklauluks. Sa võisid seda kuulda peaaegu igal koosolekul, mida Wigglesworth juhatas. Kui kogudus ei laulnud seda, laulis ta ise:

Usu vaid, usu vaid!

Kõik on võimalik sellele.

Usu vaid!

Teisel korral seda laulu lauldes muutis ta sõnad: Issand, mina usun. Sageli oli selle tulemuseks, et inimesed said terveks ja õnnistatud sealsamas, kus nad seisid. Sageli tõusis terve kogudus püsti selle laulu ajal. Kui vaimulik temperatuur oli tõusnud, ütles Wigglesworth: "Kõik inimesed on harilikud, kuid Püha Vaimuga täidetud inimesed peavad olema erilised."

Kui ta rääkis teemal "Mis on usk?", siis ta tsiteeris Hb 11:1-2: Nüüd on usk loodetavate asjade olemus ja tunnistus asjadest, mida ei ole veel näha. Sest usu läbi on meie esivanemad saanud hea tunnistuse. Siis ta lisas: "Usuinimestel on alati üks hea tunnistus."

Teine tema lemmikütlus oli: "Kartus otsib, usk hüppab rõõmust." Sageli ütles ta oma kuulajaskonnale nii: "Ma ei ole siin selleks, et teie meelt lahutada, vaid et tuua teid sellesse paika, kus te võiksite naerda näkku võimatule olukorrale."

Ta armastas salmi Luuka evangeeliumis, mis ütleb: "Sest Jumalale ei ole ükski asi võimatu" (Lk 1:37). Ta uskus seda ega suutnud mõista, miks kristlased panevad piirded oma usule. Tema väljendas seda nii: "Me peame vabanema oma väikestest usumõõtudest, sest Jumala mõõt on palju suurem kui meie oma mõõt, mida ei saa mõõta."

Suured võitlused toovad suurt usku. Wigglesworth nautis ühte suurepärasest üleloomuliku teenimise perioodi sel ajal, kui ta ise kannatas raske kehalise vea all. Arst, keda ta tundis väga hästi, veenis teda röntgenisse minema põhiliselt selleks, et teha kindlaks haiguse arengu staadium. Wigglesworth nõustus.

Läbivalgustus näitas, et tal olid neerukivid. Arst ütles, et on jäänud ainult üks lootus - opereerida otsekohe. Selle peale vastas Wigglesworth nii: "Jumal, kes on selle ihu loonud, on võimeline seda ka parandama. Nuga ei pea seda iialgi puudutama."

"Kuidas siis jääb kividega?" küsis arst.

"Jumal tegeleb nendega."

Arst ütles pead raputades: "Kui Ta peaks seda tegema, oleksin ma sellest väga huvitatud."

"Sa saad sellest teada."

Et valud järjest suurenesid, kannatas Wigglesworth suuri piinu. Kord, kui ta teenis ühel saarel, oli ta kaotanud nii palju verd, et ta nägu oli kahvatu. Sealt läks ta edasi Rootsi ja pidas koosoleku, mis oli täidetud Jumala õnnistustega.

Tema väimees James Salter, kes oli kaasas, jutustas mulle hiljem: "Palju öid järjest oli Wigglesworth üleval. Sageli veeretas ta ennast põrandal suure valu pärast. Siiski ei jätnud ta vahele ühtki koosolekut, teenides kuni tuhandet inimest iga päev." Kuigi ta ise oli palju halvemas olukorras kui paljud neist, keda ta teenis, leidsid aset suured imeteod. Kui ta õhtul ennast lahti riietas, oli ta aluspesu üleni verine.

Rootsist läks ta edasi Norrassen. Valu kestis. Sealt läks ta Šveitsi, kus pidas suure äratuskoosoleku. Hulgad said terveks ja päästetud, kuid Wigglesworth ei saanud ikka kergendust. Vähesed inimesed teadsid sellest, et ta oli läbi minemas oma elu kõige suuremast

katsumusest, kuid usu läbi oli ta sellest üle.

Ta läks Ameerikasse ja käis üle maa nagu preeria tuli. Tuhanded said terveks ja päästetud selle õnnistatud kampaania vältel. Selleks ajaks oli ta võidelnud haigusega, mis ähvardas talt võtta elu, juba kuus pikka aastat.

James Salter ütles: "Olles temaga ühes toas, imestasin ta kustutamatu indu, millega ta väljendas hämmastavat kaastunnet, mida ta ilmutas haigete vastu. Olen näinud inimesi murdumas palju kergemate katsumuste all kui see. Ta suutis vastu pidada sadu neerukive. See oli ime."

Wigglesworth läbi selle kurnava läbikatsumise tules proovitud usuga, mis oli tugevam kui kunagi varem, ja usaldusega Jumala vastu, mida ka kogu põrgu ei suutnud raputada. Tema selle aja teenimistööst jättis kustutamatu jälje maailmale. See jälg on nii tugev, et seda on ikka veel tunda ja see jääb, kuni Jeesus tuleb tagasi.

Wigglesworth ütles mulle nädal enne oma surma, et Jumal võtab ta areenilt ära ja see ei olnud vaid oletus. Ta ütles seda Pühast Vaimust. Viisteist aastat enne oli ta öelnud: "Ma palun Issandalt veel viisteist aastat eluks ja teenistuseks." Jumal oli täitnud tema soovi kuni selle nädalani.

Ta oli palunud selle palve seitsmekümne kahe aastaselt. Nende viieteistkümne aulise lisa-aasta jooksul kuulutas ta Euroopas, Ameerikas ja Lõuna-Aafrikas. Selle aja jooksul oli tal olnud ka suur koorem kodumaad teenida ja ta nägi võimsaid tunnustähti. Ta rääkis mulle sellest vaid nädal enne oma surma.

"Kus iganes on usku," ütles ta, "võin ma saada rohkem Jumalalt ühe minuti jooksul, kui terve öö läbi karjudes."

Ta kaitses armukadedalt usku, kuulutas seda ja praktiseeris. Kord ta ütles: "Ära rahuldu kunagi vähema kui usuga. Ei ole olemas midagi paremat kui usuelu, sest see toob väljakutseid ja põnevust."

Oma kuulajatele ütles ta nii: "On kaks asja, mis panevad sind hüppama välja endast Jumala kõrgematesse töötustesse. Üks neist on puhtus ja teine usk. Jumalal ei ole ruumi inimese jaoks, kes vaatab tagasi, mõtleb tagasi ja tegutseb tagasi."

Kui James Salter rääkis Wigglesworthi aukartust väärivast usust, ütles ta tihti: "Olime temaga kaasas suurtel krusaadidel kartuses, sest me ei teadnud kunagi, mida ta võtab ette järgmisena. Me kartsime alati, et ta läheb liiga kaugele. Aga ta ei läinud. Ta ütles alati: "Koos Jumalaga sa ei või minna liiga kaugele; tegelikult sa ei lähe vahel isegi nii kaugele, kui oleks vaja.""

Jumal, kes oli seotud temaga oma muutumatu Sõnaga, ei lasknud Wigglesworthil kunagi langeda. Mk 11:23-24 ütles Jeesus:

Sest tõesti ma ütlen teile, kes iganes ütleb sellele mäele: tõuse paigast ja lange merre, ja ei kahtle oma südames, vaid usub, et see, mida ta ütleb, sünnib, siis ta saab seda, mida ta ütleb.

Sellepärast ma ütlen teile: mida te iganes ihaldate, kui te palute, uskuge, et te seda saate, siis see saab teile.

Smith Wigglesworth elas ja tegutses sellel põhimõttel ja Jumal vastas oma osaga.

Meil tuleb demonstreerida sama liiki usku, armastust ja pühendumist teenistusele, mis iseloomustasid Wigglesworthi elu teenistust, kuid siiski mitte teda matkides. Millal iganes võtame endale eeskujuks kellegi teise kui Jeesus Kristus, seame end võimalikku ohtu, ükskõik kui vägev see inimene ka ei oleks.

Vaimust juhitud teenimine

Kuigi Wigglesworth ei olnud ühinenud kunagi ühegi vaimuliku organisatsiooniga, olid tal mitteametlikud volituskirjad Pühalt Vaimult, mis sisaldasid võidmist ja juhtimist. Nende volikirjadega ei võtnud tal kusagil eriti kaua aega, kuni kogu piirkond teda tundis. Ta pani hämmastama inimesi, kes teda tundsid, oma innukusega, millega ta teenis.

Bowland Street Misjoni päevist Bradfordis kuni tema pika ja viljaka elu viimase päevani oli Wigglesworthi elu katkematu teenimine. Tema ustavuse pärast ka väga väikestes asjades oli tema ministri rohkesti õnnistatud.

Wigglesworth viis lõpule selle, mida ta tegi Jumalale. Ilma formaalse hariduseta jõudis see mees paljude intellektuaalsete inimesteni. Kuna võidmine oli tema teenimistöö peal, oli ta võimas. Ta ütles ise selle kohta nii: "Raamatukogud panevad pead paistetama, kuid Jumala Sõna teeb südamed avaraks."

Smith Wigglesworthi jaoks oli Püha Vaimu võidmine peamine asi teenimistöös. See oli tema motiveeriv, vägevakstegev jõud kõiges, mida ta tegi. Ta ei mõistnud kunagi kristlasi, kes ei tahtnud tunnistada seda tõde.

Kord oli Cardiffis, Lõuna-Walesis mees, kes oli tõsiselt mures Jumala töö pärast ja ta kutsus kokku suure hulga kristlikke liidreid. Ühtsus ja harmoonia valitsesid konverentsi teemade keskel. Kuid suur rõhk oli pandud ka neile kahele tähtsale vajadusele, mida Wigglesworth oma südames tundis: Püha Vaim ja isiklik püha elu.

Kartes, et keegi võiks saada solvatud või millestki valesti aru, kõnelesid jutlustajad teemadest väga üldiselt. Konverents läks küllalt sujuvalt ja selle organisaator oli piisavalt rahul sellise

sujuvusega.

Ühtäkki sai Wigglesworth üles õhutatud kuni oma hinge põhjani. Ta mõtles: "Kõik need inimesed jäävad ilma Jumala parimast. Kas ma võin olla kuritegelikult vaikselt ja mitte kõnelda sellele rahvahulgale, et on olemas võimas Püha Vaimuga ristimine igauhele neist, just samasugune nagu jüngrid said nelipühal?"

Põhjustades küllalt elevust, võttis ta mantli maha ja ronis platvormile, et esitada väljakutse neile inimestele. Tema sõnad olid järgmised: "Sõbrad, kui mul oleks olnud kõik see, mis on teil, enne kui ma sain ristitud Püha Vaimuga, siis mida ma oleksin saanud kasu sellest kogemusest?"

Sellele järgnes ta isiklik tunnistus:

"Ma sain päästetud metodisti koguduses, kui ma olin kaheksa-aastane. Mind konformeeris inglise kiriku piiskop. Mind ristiti vee alla kastmisega baptisti koguduses, piibliõpetuse aluse sain Plymouthi vendadelt.

Marssisin koos Päästearmeega, õppides võitma hingi vabaõhukoosolekutel ning sain pühitsusõnnistuse Reader Harrise nelipühikoguduselt. Võtsin vastu Püha Vaimu anni usu kaudu pärast seda, kui olin kümme päeva oodanud Issanda ees.

Kui olin 1907. aastal Sanderlandis, siis põlvitasin Issanda ees ja sain Ap 2:4 kogemuse: võtsin vastu Püha Vaimu ja rääkisin teistes keeltes nii, nagu tegi see grupp nelipühal. See kogemus asetask mind väljapoole igasugust kahtlust ja pani minu sisse kinnituse, et see sündmus Jumala Sõnast on kindel. Jumal andis mulle oma Püha Vaimu, nagu Ta andis seda neile alguses."

Ta jätkas: "Ma tahan harmooniat, ühtsust ja üksmeelt, kuid ma tahan neid Jumala meetodil. Apostlite tegudes oli keeltega

rääkimine Püha Vaimuga täitumise ja ülevoolamise tunnus. Ma ei usu, et Jumal oleks muutnud oma meetodeid."

Kui Wigglesworth lõpetas rääkimise, oli õhkkond pingeline. Juhataja lõpetas kiiresti koosoleku, kuid oli liiga hilja: Wigglesworth oli juba esitanud väljakutse.

Mõistes Püha Vaimuga ristimise tähtsust, ei tahtnud ta seda vähendada religioosse harmoonia pärast. Ta ei alandanud kunagi oma taset. Innukalt ja kartmatult kuulutas ta, et seda kogemust peab eranditult saatma teistes keeltes rääkimine, nii nagu Vaim seda annab rääkida.

Jätkuvalt esitas ta oma väljakutset teistele kristlastele:

"Ela valmilt. Kui sa pead hakkama ennast valmistama siis, kui tuleb võimalus sinu teele, võib olla juba hilja. Võimalus ei oota isegi seda, kuni sa palvetad. Sa ei pea end valmistama, vaid pead elama alati valmistatult.

Ole täidetud Vaimuga; see tähendab Vaimuga läbi imbumist. Ole nii läbi immutatud, et iga niit sinu elukangas saaks läbinisti täis Vaimu. Kui sa oled siis vastu seina surutud, tuleb sinust välja ainult Kristuse meelsus."

O. G. Miles, kes oli pastor ja Smith Wigglesworthi hea sõber, jutustab tähelepanuväärsest juhtumist, mis illustreerib Püha Vaimu juhtimist Wigglesworthi elus.

Ühel päeval külastasid Wigglesworth ja James Salter Milesi tema kodus Leedsis. Äkki ütles Wigglesworth kahele mehele: "Jumal käskis mind minna Ilkley Moori." See oli üks kena linnake umbes kuusteist miili eemal, mis oli tihti täidetud turistidega. Sõjaolukorra pärast oli bensiini raske saada, kuid Miles lubas siiski neid autoga viia.

Nad saabusid ja peatasid auto ühes armsas paigas, mida hüüti Lehma Kaljudeks. Ei olnud näha ühtegi inimest ja nii nad jäid ootama.

Mõnda aega ei juhtunud midagi ning see pani Milesi ja Salteri mõtlema, et Wigglesworth on vist eksinud. Wigglesworthil aga ei olnud mingit järeleandmist ja üsna pea ta tõestas, et tal oli olnud õigus.

Tuli üks noor mees seljakotiga ja istus Wigglesworthi kõrvale jalgu puhkama. Üsna pea hakkasid nad vestlema. Noormees oli usust ära langenud ja nagu kadunud poegki, oli petetud näilikust patuvõlust. Üsna pea kummardas noor mees oma põlved sealsamas rabas, kus nad olid, ja tuli tagasi Jumala juurde.

"Milline võrratu palvekoosolek meil küll oli tol päeval Ilkley Mooris," ütles James Salter hiljem.

Seejärel ütles Wigglesworth äkki nagu ennegi: "George, sa võid mind nüüd tagasi viia. Olen teinud seda, mida Jumal on mul käskinud teha." Kuidas küll see mees oli ühenduses taevaga, et saada sõna, mida Jumal talle tahtis teha anda järgmisena! Jumal muidugi teadis, keda saata sellisele tähtsale ülesandele: see oli Tema ustav ja hea sõber Smith Wigglesworth.

Et olla pidevas ühenduses Jumala trooniga ja kuulata Jumala Püha Vaimu häält, see oli Wigglesworthi jaoks kõige tähtsam. Selles oli tema edu saladus. Ta oleks võinud öelda koos Jeesusega: "Minu leib on see, et ma teen selle tahtmist, kes on mind läkitanud, ja lõpetan Tema töö" (Jh 4:34).

Smith Wigglesworth on läinud, kuid töö on jäänud alles. Kas sõandame jätta selle lõpetamata?